

Prolog

De dagar då allting är just precis så som vi vill att det ska vara inträffar inte ofta. Men när de väl gör det så är det inte sällan strax efter midsommar. När allt är perfekt. När de gulnande fälten, den gröna skogen och den klarblå himlen bildar fond. När trädgårdsarbetet är det mest lustfyllda som finns och när man tillbringat morgonen med de man älskar. När barnen är som lyckligast och när ens egna bekymmer är små och långt borta. Då är det omöjligt att föreställa sig att någonting fruktansvärt skulle kunna hända.

Det lilla samhället låg i änden av en långsmal sjö. På södra sidan sjön reste sig den täta granskogen rakt upp utmed sidan av en brant ås. På norra sidan hade landet mindre bråttom upp ur vattnet, här varvades gröna dungar med öppna fält och ängar. Mellan dessa ringlade sig den gamla landsvägen. Förr hade den varit en livsnerv genom norra Småland. Nu var den pensionerad och hyste endast lokal och sporadisk trafik.

Den bebyggelse som utgjorde samhället sträckte sig från sitt centrum nere vid sjöns utlopp, längs vägen och försiktigt ut på den kringliggande landsbygden. Ytterst låg en räcka hus som med en ljus lövskog i ryggen radade upp sig längs vägen. I den välsköta trädgården som omgav det allra sista huset satt en kvinna och grävde i jorden. Hon rensade och gjorde fint i en cirkelrund rabatt framför det röda tegelhuset. Det skulle växa tulpaner där. Höga vita tulpaner.

Kvinnan i trädgårdskläderna reste sig, sträckte på ryggen och torkade bort jord från händerna. Hon tittade längs vägen in mot byn. Där, på en alldeles för stor damcykel, trampade hennes enda dotter iväg mot ännu en dag i sitt fjortonåriga liv. Den gula

bomullsklänningen fladdrade i den lätta brisen. Hon hade på sig sina vita plastsandaler som mamman köpt på en marknad förra året och som hon älskade. Kvinnan log åt hennes brådska och hennes barnsliga energi. Så ivrig hon var, så full av tro på att den här dagen skulle bli fantastisk.

Hon hade aldrig sett sin dotter stråla så. Den normalt lugna flickan hade tillbringat hela morgonen med att otåligt fara runt i huset. Hon hade visat sitt stripiga sommarblonda hår en omsorg som aldrig tidigare. På frågan om det var någon särskild som var föremål för detta plötsliga intresse för speglar och hårborstar hade hon varit förtegen, kanske till och med svarat nej, men hennes sätt att otåligt hålla sig i rörelse utan att kunna stanna på samma ställe i mer än en minut hade avslöjat henne. Man behövde inte vara mamma för att förstå att flickan var upp över öronen förälskad.

När kvinnan i rabatten såg sin dotter så glad, så ung och så oskyldig, högg det till i bröstet på henne. Hon ville berätta hur illa det kunde gå, hur sårad hon kunde bli. Hon ville prata om att skydda sitt hjärta, om att känna sig för och låta den egna viljan leda vägen och bestämma takten. Hon ville förmedla alla de erfarenheter ett liv av avvisanden och besvikelser gett henne.

Hennes lilla dotter. Hon skulle få sitt hjärta knådat, krossat och härdat. Hon skulle få uppleva himlastormande glädje och bottenlös förtvivlan. Kanske skulle hon få samma ärrbildning runt själen som kvinnan själv ådragit sig genom livet. Mot allt detta kan en mor inte skydda sin dotter. Det finns så många erfarenheter man måste skaffa sig själv.

Istället hade hon tagit sin dotters ansikte mellan sina händer och tittat henne djupt i ögonen. Hon hade berättat att hon älskade henne och att hon alltid skulle finnas där om hon behövde någon att prata med. Hon hade sagt någonting om att sann kärlek är den man känner till sig själv. Hon hade kysst henne på pannan och sedan hade hon släppt ut henne i sommaren och livet.

När hon nu såg cykeln försvinna utom synhåll suckade hon. Hon sökte sig i minnet tillbaka till sin egen barndom. Tiden innan livet blev svårt och trassligt. En dag måste hon prata med sin

dotter om det där som kommer efter barndomen. Samtalet alla pratade om, men som hon var osäker på om någon faktiskt hade. Det känns väl alltid för tidigt, och så rätt som det är känns det för sent.

Det skulle visa sig att hon inte hade någon anledning att fundera på detta. Fruktansvärda saker händer även underbara dagar strax efter midsommar.

Gustav Elmfors

Tidig morgon, första lördagen i juli

Gustav Elmfors ser sin gula labrador komma simmande genom det kaffefärgade vattnet i den lilla damm som bildas ovanför de bastanta kvarnmurarna. Här pausar vattnet som om det vilar upp sig innan det nedanför fördämningen kastar sig ut i en fors där det stängas med stenar och rusar utför små vattenfall på sin väg ner till Östsjön ett par hundra meter därifrån. Han tittar ner på den smala remsan av sand som skiljer gångstigen från den djupa dammen.

Även om det är en vacker plats tycker han mycket illa om den, och han undviker den när han kan. Men hunden älskar att bada här och idag var det hon som fick bestämma. Trots att det har förflutit tjugo år ryser han till när han tänker på den gången han hittade kläderna. De hade legat pryddligt hopvikta på marken, med en sko ovanpå och han hade omedelbart känt igen dem. Även om kroppen aldrig hittades har han många gånger vaknat ur mar-drömmar där han sett den nakna, taniga flickkroppen flyta upp ur det bruna vattnet. Ofta med de stora, döda ögonen uppspärrade och riktade mot honom med en anklagande blick. Som om han skulle ha kunnat göra något.

Gustav tyckte mycket om flickan och han kan ännu minnas de slanka händerna och långa fingrarna som letade efter rätt tangenter de få gånger hon varit hemma hos honom. I efterhand ångrar han att han lät skvallret på byn hindra honom från att gå på avskeds-gudstjänsten. Han tror att hon hade velat att han kommit. Trots att det skiljde mer än femton år mellan dem hade de haft en speciell relation. Att hon varit den dotter han aldrig fick är för mycket sagt, och hon hade redan en pappa hon avgudade även om han inte fanns där för henne. Men hade Gustav haft en dotter önskar han att hon varit som henne.

Gustav väcks ur sina tankar när han översköljs av en skur hundluktande sjövattnen som labradoren skakar ur pälsen bara en meter ifrån honom. Just som han tänker gå tillbaka ner till bron för att den vägen gå bort mot macken har hunden sprungit iväg igen. Den gula svansen viftar glatt när hon jagar en liten rödhake uppför backen mot den gamla mjölnargården. *Det blir nog ingen morgontidning idag*, tänker Gustav, suckar och går efter.

Efter ett par steg hör han skallen. Det är hans hund som skäller. Hon låter arg, eller kanske rädd. Gustav börjar springa. Han vet att han inte borde låta henne springa lös utan uppsikt. Det kan vara en svamplockare eller orienterare som nu står med händerna i luften där uppe, livrädd för hunden som skuttar runt, glad åt att ha hittat en kompis. Han har fått utskällningar av skräckslagna människor förut, och han vet att många inte kan se skillnad på en leksugen och en livsfarlig hund.

Mitt i backen slutar han springa. De långa promenader han brukar ta räcker inte till att kompensera för rökningen och åldern. Han har en usel kondition. Han flämtar efter syre men tvingar benen att fortsätta. Hunden fortsätter oförtrutet skälla. Måtte det inte vara ett barn. Men det låter inte så. Hon låter rädd.

Gården han kommer upp till består numera av två byggnader, ett bostadshus och en lada. För många år sedan fanns det även en ladugård på andra sidan vägen, men av den återstår endast grunden, knappt skönjbar under nässlor och björksly. Huset var en gång i tiden bostad för den som drev kvarnen. Vad Gustav vet ägs det nu av någon släkting till den siste mjölnaren. Efter att kvarnen förstördes var huset sommarstuga ett tag, men de senaste trettio åren har det stått tomt och förfallit. Nu täcks fönstren av plywoodskivor och brädor, och dörrarna är igenspikade.

Ladan är till hälften väl underhållen med nytt tak och en stor svart dörr med ordentligt lås. Det är bonden som bor på andra sidan landsvägen som använder den mot att han ser till huset någon gång då och då. Andra halvan är helt förfallen. Man kan se in genom stora springor i väggarna och den delen av taket ser ut som en sadel.

Gustav kommer upp på gårdsplanen och ser labradortikens bakdel sticka ut vid ladans knut. Svansen viftar inte utan är instoppad mellan benen. Så hoppar hunden in bakom byggnaden, och tillbaka ut igen. Hela tiden skäller hon på något eller någon. Gustav ropar, men får inget gensvar.

Under de sista stegen fram får han för sig att hon gjort någon illa, och att vederbörande nu ligger där, hjälplös och med en arg hund över sig. Han gör en sista ansträngning för att springa längs den rödmålade väggen.

När han svänger runt hörnet förstår han till en början inte vad det är han ser. Han tar tag i hundens halsband och drar henne mot sig. Då ser han att det är en kropp.

Några flugor surrar kring ett stort sår i tinningen. Håret som ligger över kinden har smetats fast av mörkbrunt, levrat blod. De livlösa ögonen stirrar tomt mot himlen. Ansiktet har en häpen min, som om döden kommit plötsligt och överraskande. Gustav känner hur det vänder sig i magen. Han tar ett stapplande steg åt sidan innan han kräks i nässlorna.

Han snubblar till på en lastpall som ligger dold bredvid liket och sätter sig handlöst ned på rumpan. Sittande där i de höga nässlorna trevar han med skakiga händer efter sin telefon. Till slut lyckas han slå de tre siffrorna som tar honom till SOS Alarm. Han börjar med ostadig röst förklara vem och var han är och vad han hittat. Sedan reser han sig, kopplar sin hund och sätter sig vid huset för att vänta på polisen.

Andreas

Morgon, första lördagen i juli

Kriminalinspektör Andreas Johansson går på den smala asfaltsgången mellan husvagnarna. Han tittar upp mot en klarblå himmel. Några molntussar hänger lätta där uppe. Trots att det ännu är tidig morgon har solen redan hunnit klättra en bra bit. Det har regnat under natten och luften är klar och luktar gott. Det kommer att bli en bra dag, i alla fall tills ikväll då SMHI varnat för regn.

I handen har han en brun papperspåse med nybakade frallor. Vid små hopfällbara bord sitter campare och äter frukost. Andreas försöker undvika att titta på dem, för att slippa säga god morgon och i värsta fall bli indragen i samtal med någon han inte känner. När det inte hjälper nickar han artigt som svar på morgonpigga hälsningar.

Det var hans fru Johanna som föreslog att de skulle låna hennes föräldrars husvagn för att kunna vara tillsammans utan måsten. Han stretade emot i början. Att låna någonting av svärföräldrarna är aldrig gratis och han har dessutom en lång lista med fördomar mot campinglivet. Att sitta i en opålitlig fällstol från Ullared och dricka fulöl med tjocka män utan någonting på överkroppen lockade inte. Men hon manövrerade in honom i ett hörn, och nu är han här.

Så här långt har det varit över förväntan. Det har gått bra att undvika alltför närgånget umgänge med grannarna, och de flesta av dem är vanliga människor som har fullt upp med sitt. Även för honom och Johanna har de första dagarna varit bra. De har inte bråkat en enda gång. Men så har de heller inte pratat om någonting av det Johanna flaggat för att de måste diskutera. Dessa samtal ligger som mörka moln vid horisonten.

När han rundar servicehuset ser han husvagnen. Framför den

sitter Johanna vid ett färdigdukat bord och gungar vagnen fram och tillbaka.

”Hej Älskling”, säger han när han kommer fram. ”Har du redan hunnit duka?”

Hon reser sig till hälften ur stolen och han böjer sig fram för att pussa henne på munnen. En hälsningsgest som för ett år sedan var fylld av förälskelse och en signal till omvärlden att just de två hörde ihop. Nu är det en rutin som mest tjänar som ett lackmustest på deras relation. Idag besvarar hon pussen, vilket betyder att hon inte är sur på honom. Hon tittar till och med på honom med en blick som gör att han vågar sära lite på läpparna för att få till en riktig kyss. En sådan som förr kunde leda till mer erotiska ömhetsbevis. Men det är att överskatta situationen och hon sätter sig ner igen. *Kanske ikväll*, tänker han.

”Ja, här kommer jag i alla fall med frallorna”, säger han.

”Schhh, inte så högt”, viskar hon och nickar mot vagnen.

Han tystnar och går fram till sin sovande dotter. Hennes lockar ligger som klistrade mot pannan och de små armarna viftar efter någonting i sömnen. Han lägger försiktigt ett finger mot hennes hand och hon griper tag i det.

Varje gång han tittar på henne översvallas han av känslor han knappt kan härbärgera. Att det ens var möjligt att känna så starkt hade han aldrig kunnat tänka sig. Ibland skrämmer det honom. Om det är kärlek, vad är då det han känner för Johanna? Han har inget språk för att fundera på sådant. Det händer att han lyckas klämma fram ett klumpigt ”Jag älskar dig” när hon inte låter honom komma undan och när hon då tittar på honom med en öm blick och säger att det vet hon att han gör så värmer det hans bröst. Jo, visst älskar han henne, det gör han.

De äter sin frukost och pratar om dagens utflykt till Katthult. När de nästan är klara böjer sig Johanna fram. Hon tittar på honom och säger ingenting förrän han möter hennes blick.

”Vi måste prata”, säger hon.

”Det gör vi ju”, säger han i ett tafatt försök att komma undan.

”Om viktiga saker Andreas.”

”Jag vet.”

”Gör du?” frågar hon.

”Ja.”

”Så, vad är det vi måste prata om? Vad är det som inte är bra mellan oss?”

Andreas första tanke är att det är sexlivet, eller avsaknaden av sexliv. Men han förstår att det inte är det hon menar, och han klarar i vilket fall som helst inte av att prata om det.

”Ja ... vi måste prata om hur vi skall bo i Stockholm”, säger han istället.

”Nej. Vi måste diskutera om vi alls skall bo ...” Längre kommer hon inte förrän det kommer missnöjda läten från vagnen. Hon suckar. ”Jaha, då var det matdags. Men du kommer inte undan Andreas Johansson, vi skall fortsätta prata om detta.”

”Ja, jag vet”, säger Andreas utan att vara helt säker på vad det var de börjat prata om. ”Jag går och diskar så länge.” Han samlar ihop tallrikar, bestick och muggar.

”Gör du det så tar jag hand om utfordringen av lilla fröken hungrig”, svarar Johanna och lyfter upp bebisen. Hon känner på bröstet och bestämmer sig för att plocka fram det vänstra. Så dockar hon Beatrice som genast börjar äta.

Andreas tittar på dem. Bilden av dem fyller honom med motstridiga känslor. Å ena sidan ömhet inför den kvinna han valt att skaffa barn med. Hon är verkligen vacker där hon sitter. Å andra sidan avundsjuka mot den närhet amningen skapar mellan Johanna och Beatrice. Ibland känns det som att de två bildar en enhet han inte får vara med i. Att han sedan en dryg månad haft ett nytt jobb i Stockholm medan de bor kvar i villan i Partille hjälper inte till. De måste lösa det. Han får försöka hitta ett litet radhus på rimligt avstånd från hans arbetsrum på NOA, så att de kan flytta efter. Om det bara inte var så fruktansvärt dyrt.

Vid diskhoarna på baksidan av Servicehuset står det en kvinna och hennes tonårsdotter. Av deras korthuggna kommentarer

förstår han att dottern inte alls tycker det är självklart att hon skall vara med och diska efter deras gemensamma frukost. Hon som inte ens ville vara med och äta.

Andreas tänker på hur det skall bli när Beatrice blir så gammal. Den oro han känt ända sedan hon föddes bubblar upp inom honom. Som polis ser han så mycket av de hemska saker ungdomar råkar ut för varje helg. Blotta tanken på att han och Johanna skall sitta uppe och vänta på att deras tonåring skall komma hem, och ännu värre rädslan att hon inte skall göra det, ger honom ångest. Men det är som väl är långt kvar.

”Ja, det är tydligen helt orimligt att kräva att man skall diska efter sig”, säger kvinnan när dottern går därifrån med demonstrativt hårda steg.

”Ehh ... ja”, svarar Andreas.

”Har du barn själv?” fortsätter kvinnan.

”Ja. En dotter.” Andreas vänder upp blicken och märker att den inte når hela vägen upp till hennes ögon, utan fastnar vid den generösa urringningen. Snabbt flyttar han den åt sidan och tittar bort mot den arga flickan.

”Också en tonåring?”

”Nej, hon är bara ett halvår.”

”Jaha, ja då slipper du i alla fall bråka med henne om disken”, säger kvinnan och skrattar.

”Ja”, svarar Andreas och försöker komma på någonting mer att säga. Gärna någonting småroligt. Men som vanligt står det helt still. Just som han gett upp och skall nöja sig med att säga någonting tråkigt räddas han av en melodislinga från shortsfickan. Han torkar snabbt av händerna och tar fram telefonen. Det är hans nya chef.

Carina

Morgon, första lördagen i juli

Från balkongen ser Carina Lindqvist ut över taken på de lägre husen mellan mammans lägenhet och den långsmala Östsjön. Hon ställer ner kaffekoppen och fingrar efter en cigarett men bestämmer sig för att den får vänta till efter frukosten. Istället går hon tillbaka in och bort till ytterdörren.

“Mamma”, ropar hon när hon ser tidningen på dörrmattan. “Inger!” skriker hon utdraget när ingen svarar.

“Ja, vad är det? Skrik inte, du väcker hela huset”, svarar Inger inifrån badrummet. Det går knappt att höra vad hon säger. Hon är mitt uppe i tandborstningen.

“Var är tidningen?”

“Ligger den inte där?”

“Nej, bara Jönköpingstidningen. Var är DN?”

En kran vrids på bakom dörren bredvid henne och hon hör hur Inger sköljer och spottar.

“Jag har slutat med DN. Det blir för dyrt med två tidningar”, säger hon och kommer uthoppande i hallen klädd i morgonrock och med en handduk virad kring huvudet. Hon svär till när den ena kryckan slinter och drar med sig hallmattan. ”Jag hoppas verkligen att jag kan lägga undan de här snart”, fortsätter hon och nickar mot kryckorna och det gipsade benet.

“Ja, ja. Då får jag väl läsa morgontidningen på plattan”, säger Carina med en suck, utan att låtsas om den sista kommentaren. Hon kan inte låta bli att tänka att det säkert passat Inger ganska bra att ramla och bryta benet lagom till att torpet behövt en sen genomgång inför sommaren.

“Ja, det får du väl göra då. Det borde du väl uppskatta? Nyheter på papper är *gamla innan trycksvärtan torkat*, är det inte så din tidning

brukar uttrycka det?” säger Inger retsamt och gör citattecken i luften med ena handen.

“Jo, jag vet. Men om du lovar att aldrig berätta det för någon så kan jag erkänna att just på lördagsmorgnar kan en läsplatta aldrig slå känslan av prasslande papper.” Carina ler och plockar upp tidningen.

“Du skulle vara arbetslös om alla tyckte så. Eller så hade du fått jobba på Jönköpingstidningen.”

Carina svarar inte. Istället slår hon lekfullt sin mamma med tidningen på handdukhjälmen. Hon är helt säker på att hon aldrig skulle ta ett jobb i Jönköping om det så var det sista journalistjobbet i världen. Hon älskar att skriva och rota fram nyheter, men hellre ett städjobb i storstaden än att vara chefredaktör på landet. Dessutom vill hon inte vara chefredaktör.

Med två rostade brödkivor i ena handen och tidningen i den andra går hon ut till sitt väntande kaffe. Tidningen innehåller nyheter om reparationer av småbåtshamnen i Jönköping och bråk om översiktsplanen för det nya bostadsområdet längs Spexhultasjön i Nässjö. Carina läser utan intresse. Bilderna är i alla fall bättre än de hon själv brukar använda till sina artiklar. Mackan, hennes chefredaktör, lägger ogärna pengar på riktiga fotografer, och det blir inte sällan mobilen som får agera kamera.

Riksnyhetererna är inte mycket intressantare, och de hade varit exakt samma i DN eller för den delen i hennes eget DirektNytt. Inför det andra extravalet under den stormigaste mandatperioden i svensk historia har Sverigedemokraternas höga opinionssiffror väckt frågan om en koalition mellan Allianspartiet och Socialpartiet. Båda partierna avvisar bestämt alla tankar på detta, även om båda dyrt och heligt lovar att det inte kommer att sitta några Sverigedemokrater i nästa regering.

Utrikesdelen är bara en sida och den upptas av den tyska utrikesministerns oro över att EU skulle kunna bli inblandat i det hon kallar svensk aggression i Östersjön. Rysslands hållning efter Putins avgång beskrivs av flera EU-länder som passivt tålmodig. Det hela illustreras med en bild på en snäll björn som irriteras av

tre getingar med ansikten av statsministern, oppositionsledaren och Sverigedemokraternas partiledare. Carina tittar på björnens stora klor och ryser. *Vi skall nog vara glada så länge den nya ledningen i Moskva orkar hålla sig lugn*, tänker hon.

Inger hoppar ut på balkongen på sina kryckor. Hon har fortfarande morgonrocken på, men håret är fixat och den sparsamma makeupen är på plats.

“Så, åker vi ut till stugan nu direkt på morgonen?” frågar hon.

Carina har lovat Inger att hon ska följa med ut till sommarhuset för att få ordning på trädgården. Bara för att mamman skadat sig och inte klarar av det själv, inget annat, det har hon varit tydlig med.

“Ja, visst. Vi äter frukost och softar en stund, så åker vi sen. Ska vi ta lunchen där ute eller?” frågar Carina. “Det kunde väl vara mysigt? Sätt dig du ner så skall jag hämta ut frukost åt dig.”

Inger nickar till svar. Carina vet att hon har sett fram emot att få ta med sig dottern ut till stugan hela våren. Dels för att hon gärna vill att Carina ska fatta tycke för det gamla torpet, men även för att hon behöver hjälp med ett par saker. De behöver inte jakta, de har inga andra planer för den här dagen.

Efter frukosten ställer sig Carina vid räcket och tittar ut över sjön. Hennes mamma har den bästa utsikten i hela Nöttjevad. Lägenheten kostade mindre än en halv miljon, med stockholmsmätt mätt praktiskt taget gratis. Hon tänker på sina klasskamrater som blev kvar här och som kunnat köpa så billiga lägenheter och hus. Känslan som fyller henne vid den tanken är dock inte avundsjuka utan klaustrofobi.

Hon tar fram en cigarett och en tändare. Hon drar ett djupt halsbloss. Ett par dagar hos mamma, därefter åter till livet. Det är som om allt står still här på landet. Trots det kommer hon hit så ofta det finns tid, även om Inger aldrig tycker det är ofta nog. Det har tagit många år för de två att lappa ihop sin relation, och den är fortfarande för bräcklig för att hon ska våga äventyra den genom att inte hälsa på med jämna mellanrum.

Långt borta på andra sidan sjön ser hon något blått och vitt skymta till mellan träden. En polisbil blir synlig en kort stund innan den åter skymts av granplanteringen. Hon höjer på ögonbrynen. Något verkar i alla fall hända. En gamling som gått vilse kanske?

Hon fimpar i askkoppen hennes mamma satt fram. Inger hatar att hon röker, men hon har sedan länge slutat försöka få Carina att sluta. Numera står det alltid ett väldiskat askfat på balkongbordet när hon kommer hem. Rökningen är det enda hon tog med sig härifrån. Mamma är det enda hon har kvar här.

Carina tar upp cigarettpaketet igen och tittar på det. Ska hon ta en till? Koppen med kaffe är fortfarande halvfull, och solen tittar fram över taket och når mer än halva balkongen. Fågelsången och tystnaden störs bara av enstaka bilar nere på gatan. Hon skulle kunna sitta en stund och njuta av den efterlängtade sommaren. Någon längre semester kommer det som vanligt inte att bli tal om. Det ska skrivas artiklar på sommaren också. Mackan har aldrig haft någon förståelse för att hans reportrar har ett annat liv och i hennes fall är det väl i stort sett sant.

När tändarens låga får tobaksflingorna längst fram på nästa cigarett att börja glöda ser hon en skymt av polisbilen igen. Den står stilla nu, antagligen vid den gamla mjölnargården. Hon vänder sig mot husväggen. Där, på en rostig krok, hänger en kikare. Inger är en fanatisk fågelskådare, och just nu är det en bra sak. Carina höjer kikaren mot ögonen. Hon ser ingenting.

Med ett skratt plockar hon bort linsskydden och försöker igen. Efter att ha vridit på alla lösa delar hon hittar får hon till slut rätt på skärpan och kan se bilen där borta. Men det är inte en polisbil utan två, och lite av vad som till och med kan vara en tredje. Det är nog ingen bortsprungen gamling. Kanske något som är värt att kolla upp? Hon fattar ett snabbt beslut, fimpar den halvökta cigarettens och går in.

Carina skyndar genom lägenheten. Ifrån hallen ser hon Inger, som mödosamt håller på att bädda sängen inne i sitt sovrum.

“Mamma, kan jag låna din bil en stund?”

“Ja visst, men skulle vi inte åka snart?” Inger tittar förvånat upp.

“Jo, jag kommer strax tillbaka. Jag måste bara kolla en grej.”

Hon rycker med sig sin tunna sommarkappa och trycker ner fötterna i ett par nya, vita sneakers. Bilnycklarna hänger på tavlan vid dörren.

Just som hon kommit ut på Storgatan ser hon en polisbil svänga höger en bit fram. Hon följer efter och ser bilen rulla in på gården framför hennes gamla skola. Carina kör långsamt förbi skolan och parkerar längs gatan på andra sidan, med god uppsikt över det som sker.

Föraren kliver ur polisbilen. Han håller ena handen över näsan när han öppnar baddörren. Från baksätet kommer en kortväxt polis som är lika bred över axlarna som han är lång. Han drar ut en man i kamouflagejacka och friluftskläder. Mannen är arg och försöker slita sig loss, men polisen håller enkelt fast honom i armen.

“Fan också! Jag glömde kameran”, svar Carina för sig själv.

Hon får fram mobilen och knäpper några bilder av de tre, sedan duckar hon i sätet för att inte bli sedd. När hon halvligger där ser hon en fågelbok i dörrfacket på passagerarsidan. Det slår henne att Inger aldrig skulle åka bil utan något att titta på fåglar med. Hon lutar sig över det andra sätet och öppnar handskfacket. Mycket riktigt. Under en bilkarta och en påse mintkolor hittar hon en handkikare. Den är mindre och nyare än den på balkongen. Hon tar kikaren och en mintkola. Därefter sätter sig tillrätta för att se om något mer ska hända. Efter en halv minut tar hon en kola till.

Ska hon sitta kvar och vänta en stund eller ska hon köra ut till näset? Egentligen borde hon hämta upp Inger och köra ut till torpet som hon lovat. Men detta kan vara en nyhet. Är det någonting stort och hon släpper det så skulle Mackan bli galen, och mamma kommer att förstå – till slut.

Innan hon hinner bestämma sig kör en tredje polisbil, en Volvo XC90, in på gården. Hon tittar försiktigt åt skolans håll medan hon låtsas se över sin makeup i spegeln på solskyddet. Ännu en friluftsklädd man leds in i skolan av uniformerad polis. Hon låter mobilens kamera jobba på. Sedan tar hon kikaren och tittar på

dem. Den här mannen är helt lugn. Polisen håller inte i honom, utan de verkar småprata på vägen mellan bilen och entrédörren. Hon känner vagt igen honom. Eller så är han lik någon annan hon ändå inte kände så väl, eller någon halvkändis. Hon hoppas lite på det senare.

Två dagar tidigare

Eftermiddag, första torsdagen i juli

Den stora grusplanen framför Nidbäckens Gästgiveri var halvfull när Jim Hult parkerade hyrbilen och gick in i huvudbyggnaden. I konferensanläggningens reception fick han veta att kanoterna var levererade och fanns vid ån som ledde ut i sjön nedanför slänten till höger om parkeringen. Han fick också en nyckelknippa i ett kuvert. Jim pustade ut. Att allt inte skulle ha klaffat hade varit en återkommande mardröm de senaste nätterna. Det var äntligen dags och ingenting fick gå fel.

När han hasat ner för den branta slänten kunde han konstatera att det fanns tre kanoter och paddlar och flytvästar till sex personer. Han nickade och tittade på klockan. En halvtimme kvar. Hjärtat växlade hastighet. Efter all planering och alla förberedelser var det äntligen igång. Om mindre än två dagar skulle det vara över.

Han försökte jaga bort nervositeten. Även om rollen som social katalysator passade honom illa var det den han måste spela, och han måste göra det bra. En chans, det var allt han skulle få. Han tog upp kartan ur benfickan och började följa Nidbäckens lopp ner mot Nöttjevad. Tyst gick han igenom varje strandhugg. En röst från kanten uppe vid parkeringen störde honom.

“Jim Hult! Så du är på plats med kanoter och allt!” ropade rösten.

Jim hade solen rakt i ögonen och fick hålla upp armen för att kunna se.

“Janne, är det du?” frågade han.

“Jajamän, i egen hög person”, svarade Jan Svensson och började försiktigt ta sig ner för slänten.

“Gott att se dig.”

“Detsamma!” sa Jan och tittade på kanoterna, paddlarna,

flytvästarna och de hopfällda kanotvagnarna. "Du har varit flitig ser jag. Det är bara att sätta sig och paddla iväg."

"Ja, det ska vara klart allting. Men vi ska kanske vänta på de andra", sa Jim tillsynes allvarligt.

Jan skrattade.

"Jo, det är väl bäst nu när jag till slut tvingat hit alla."

Det blev tyst en stund. De två männen tittade på kanoterna och på strömmen som ledde ner till, och ut i, en sjö. Vattnet kom från en kraftverksdamm tvåhundra meter uppströms.

Det hördes motorljud uppe ifrån parkeringen. Ett lågt spinnande ljud som från en kraftfull sportbil med sordin.

"Det ljudet tar man inte fel på", sa Jim. "Det är Harry."

De tog sig upp för slänten igen. Där uppe såg de hur dörren på en BMW modell sportigare öppnades rakt upp i luften. Ur den pärlemoblå sportbilen steg en man med ett stort rött hår och ett brett leende på läpparna. Det var Harry Lindberg. Han gjorde en hälsningsgest mot dem.

"Hej Jim! Och hej Janne, det var inte igår! Läget?" frågade han.

"Jodå, det är bra. Livet går sin gilla gång, och det är inte dåligt det. Men vad är det för vrålk du kommer rullande i?" frågade Jan.

"Min nya leksak. Elhybrid. Tyst som en smygande katt i stan, och snabb som en gepard ute på motorvägen."

"Men den måste kosta några ören, eller?"

"Nu ska vi inte prata pengar, men visst, den kostar väl som en etta i innerstan. Men en lägenhet hade jag redan", skattade Harry.

"Det säger kanske mer om bostadspriserna i Stockholm", sa Jan. "Ja, det ser ut som om det går bra för dig."

"Jag klarar mig ... Men nu får ni ursäkta mig, jag måste byta om till något mer fritidsaktigt", sa Harry och tittade ner på sin skjorta och sina italienska skor. "Jag blev tvungen att jobba några timmar på förmiddagen."

Ur baksätet på bilen, om man kunde kalla det ett baksäte, plockade han fram en vattentät sjösäck, fortfarande inplastad, och två kassar med utrustning, direkt från sportaffären.

"Hoppas att det här ska fungera. Tror ni man kan få låna toan

där inne? Jag får göra som Stålmannen.” Harry skrattade och gick mot gästgiveriet.

Jan och Jim blev stående vid bilen. Jan tittade in genom de tonade rutorna och hummade imponerat.

“Den måste kosta en bra bit över en miljon.”

“Testa med två. Men Harry gav inte så mycket har han sagt. Den är några år gammal.”

“Ni verkar tjäna bra där på Storbanken”, sa Jan.

“Nja, det beror väl på vad man gör.”

“Ja, jag kan tro det.” Jan strök med handen över biltaket. “Det är i vart fall ingen dålig bil.”

Näste man på plats var Tommy Axelsson. Centertanken från Sandsbro. Hans ankomst aviserades på långt håll av ett generöst motorljud. En silvrig pick-up av äldre årsmodell svängde av från landsvägen och parkerade bredvid sportbilen. I bilens breda fram-säte satt Tommy och Börje Bild.

De hoppade ut och gick fram till Jim och Jan.

“Janne, long time!” sa Tommy och boxade i luften mot Jan. “Och vem fan är det här?” frågade han och pekade på Jim utan att titta på honom.

“Det här är paddlingens organisatör och ledare. Jim Hult i egen hög person”, svarade Jan och visade med händerna på Jim.

“Okej. Ja, hej på dig med i så fall”, sa Tommy och nickade mot Jim innan han åter vände blicken mot Jan.

“Det har gått några kilon sen sist”, fortsatte Tommy och klappade sig på magen. “Men inte på dig. Är det karaten eller frugan som håller dig i form?” Han gjorde en karatepose följt av en juckande rörelse. Han skrattade nöjt åt sitt skämt.

“Bra mat och en sparsam mängd motion skulle jag tro”, svarade Jan. Så vände han sig mot Börje som ställt sig snett bakom sin bullrige kompis. “Och du då Börje, du ser inte en dag äldre ut än för tjugo år sedan. Men, vi träffades i Göteborg kommer jag ihåg. Ni lyckades maska er till oavgjort vill jag minnas.”

“Just det, det hade jag faktiskt glömt. Det stämmer, du spelade i Qviding va?” Börje tog ett halvt steg fram ur Tommys skugga.

“Precis. Jag tränade dem i något år innan vi flyttade till Örebro.”
“Örebro”, avbröt Tommy dem med en överdrivet gnällig röst.
“Vad gör du i Örebro?” fortsatte han med samma dåligt härmade dialekt.

“Svärfar har ett företag där som jag får lov att jobba på”, svarade Jan.

“Jobba åt svärfar, det låter förbannat kul. Ungefär som att diska med svärmor.” Tommy skrattade igen, men avstod från närkingskan.

“Njaä, det är faktiskt helt okej. Min fru är helt ointresserad och någon måste se efter arvet”, sa Jan och blinkade med ena ögat.
“Men skit i det nu. Ta ner er packning till kanoterna så gör vi oss klara. Vi väntar på Axel, sedan kan vi paddla iväg.”

“Men Harry Rödtopp då, kommer inte han?” frågade Tommy och tittade sig omkring på parkeringsplatsen.

“Jo, han är här”, svarade Jan och pekade mot BMW:n. “Han är inne och byter om. Ville inte paddla i Etonskjortan.”

“Va fan! Är den Harrys, den jävla juppibilen? Hur har han haft råd med den?” utbrast Tommy.

“Bra lön och billiga vanor. Inte vet jag”, svarade Jan.

“Vad ska han med den till? Han vågar väl inte köra fortare än 110 ändå”, sa Tommy och skrattade ansträngt.

De pratade vidare en stund. Jan och Tommy pratade mest, Jim sa i stort sett ingenting utom när Jan drog in honom i samtalet. Börje stod mest och nickade och svarade på direkta frågor. Efter tio minuter kom Harry ut från huset. Han hade nu sina nya fritidskläder på sig och övrig utrustning låg nedstuvad i seglarsäcken. Kostymen hängde på en galge i ett klädöverdrag som han bar i andra handen tillsammans med skorna.

“Där är ju Pippi!” ropade Tommy när han såg honom.

Harry gjorde inga tecken på att ha hört honom. När han kom ut på parkeringen tittade han upp mot gruppen.

“Hej grabbar! Börje och Tommy, er kan jag inte ha träffat sen jag flyttade till Stockholm, hur lever livet med er?” frågade Harry med blicken riktad mot Börje.

“Bra som fan, stadgad man med litet utrymme för äventyrligheter. Trist att vi inte har med några brudar, det hade varit läge för det”, svarade Tommy innan Börje hunnit öppna munnen. “Du, kanotfixaren, har du några läckra lammkotletter bokade för ikväll?”

Jim svarade inte utan tittade med ett diskret frågande uttryck på Jan som svarade med en axelryckning och en ursäktande min. Tommy uppfattade inget av det.

“Och du då Börje, hur har du det i ... Göteborg är det va?” frågade Harry innan Tommy hann fortsätta.

“Nej, faktiskt inte. Jag bor i Växjö sedan två år tillbaka. Det är lite komplicerat alltihop”, svarade Börje.

“Då väntar vi med den historien tills vi sitter med en öl och en kory, eller vad Jim nu har att bjuda oss på”, sa Harry och klappade Jim på armen.

“Nu bär vi ner oss till kanoterna, så kan vi hjälpa Axel när han kommer”, sa Jan och pekade mot slänten med hela handen.

“Jag trodde det var han där som skulle bestämma, men du kan väl inte låta bli?” frågade Tommy med tydlig adress till Jan.

“Jag bestämmer inte mer än någon annan. Du får gärna stå kvar här om det passar dig bättre”, sa Jan lugnt samtidigt som han vände sig om och gick mot sin packning.

Tommy och Börje tog sina väskor från flaket. Harry lade in sina jobbkläder i bilen och så gick de mot slänten där Jim och Jan väntade på dem. Just då kom en Passat körande i hög fart på vägen. Den bromsade så att det skrek i däcken, sladdade in på grusplanen och stannade bredvid de andra bilarna. Det var Axel Fransson, före detta Hollandsproffset och för tjugo år sedan minstingen i gänget.

Axel tog en stor klunk ur en colaflaska. Innan han öppnade bildörren tog han ner flaskan under ratten och fyllde på lite mer rom. Han gömde undan spritflaskan i handskfacket, stoppade colafaskan i benfickan på sina militärbyxor och kom ut. Ur bagaget plockade han upp en svart sopsäck och gick bort mot de andra. Alla hälsade, de växlade några snabba meningar om att det var länge sedan och så gick de ner mot kanoterna.

”Fan Axel, fick du med dig soporna istället för sovsäcken?”
frågade Tommy, skrattade och slog Axel på armen. Ingen annan skrattade.

Efter en stunds avvaktande förvirring om vem som skulle paddla med vem, och vem som skulle sitta fram respektive bak, så kom man till slut iväg. Tommy och Börje kom först ut på sjön och drog iväg i högt tempo som om de var med i en viktig tävling.

”Jag hoppas inte att de paddlar förbi första rastplatsen”, sa Jim.

Jan vände sig om, skrattade och sa att de i så fall fick skylla sig själva. I den sista kanoten pratade Harry och Axel trevande om vad som hänt sedan sist och hur länge sedan sist kunde tänkas vara.

Andreas

Morgon, första lördagen i juli

Andreas tittar urskuldande på den vackra kvinnan som försökt prata med honom och så svarar han i telefonen. Det är hans nya chef, kriminalkommissarie Wanstorp. Några korta bekräftande "ja", "visst", "så klart" och till slut ett "ja, jag åker med en gång". Han skriver in ett namn och ett nummer i telefonen och stoppar ner den i fickan. Sedan tittar han tomt framför sig. Han andas in, sluter ögonen och andas ut med en tung suck. Det här blir inte roligt.

"Dåliga nyheter?" frågar kvinnan.

"Ja", svarar Andreas kort och vänder sig mot diskhon.

"Vi ses", säger kvinnan och går.

Han diskar färdigt så snabbt han kan och går därefter med motvilliga steg mot husvagnen. Johanna går runt inne i förtältet med barnet på axeln. Hon guppar försiktigt lilla Beatrice upp och ner och klappar henne samtidigt i rumpan. Det är dags att rapa efter maten. Hon ser direkt på Andreas att någonting inte står rätt till. Skruvstället sluter sig obönhörligt omkring honom.

"Vad är det?" frågar hon.

Andreas vet inte hur han ska lägga fram det han måste säga. Tungan sitter fast i gommen. Tankeverksamheten sviker honom. Hon kommer inte att förstå. Vad han än säger kommer hon att spela sitt offerkort.

"Jag ...", börjar han men kommer inte längre. Han rotar runt efter ord men de kommer inte till honom.

"Du vadå? Vad är det?" Hon stirrar på honom med oförstående min. "Du har varit borta i tio minuter, du kan inte ha gjort något så dumt att du inte kan berätta det."

"Nej ... nej, det är klart. Alltså, det är så här ..."

“Ja?”

“Jo alltså, jag måste åka till Nöttjevad.” Han vill vända sig bort och höja armarna som skydd. Men han står still och väntar på det oundvikliga.

“Vad menar du? Vad måste du göra där? Säger du att det har med polisen att göra så ...” Hennes ansikte blir uttryckslöst. Han känner henne. Det är så hon ser ut strax innan hon blir arg. Riktigt arg.

“Det har med polisen att göra. Det är viktigt.”

“Okej. Ha det så kul då”, säger hon. Så vänder hon sig om, går in i vagnen och drar igen dörren.

Andreas står först som fastfusen av kylan. Sedan känner han med handen mot benfickan på de knållånga shortsens. Plånbok, bilnycklar och telefon. Nu måste han få ut den svarta väskan som är nedstuvad husvagnen. Problemet är uppenbart. Han är här ute, och där inne vaktar hon.

Han tar tag i handtaget och försöker öppna dörren. Den är låst. Han måste in i husvagnen. Han kan inte åka till Nöttjevad och utreda brott iklädd shorts och tenniströja. Han knackar försiktigt på den vita plastdörren.

“Älskling?”

“Vad?” kommer det från andra sidan dörren. Rösten är helt blank.

“Du, jag skulle behöva ha med mig några grejer.”

“Jaha.”

“Alltså, det finns där inne ...”

“Jaha”, konstaterar hon.

“Så jag undrar om du kanske skulle kunna öppna dörren?”

“Jag vet inte. Jag måste göra en del saker här inne först. Viktiga saker. Du vet hur viktigt det kan vara med viktiga saker.”

“Snälla. Kan du vara snäll och låsa upp dörren?”

“Vad är det för saker du måste ha?”

“Jag behöver en svart bag som ligger under den där sittplatsen mitt emot dörren.”

Det blir tyst en stund. Sedan hörs ljudet av ett sofflock som lyfts

av och så en dragkedja som öppnas. Därefter åter tystnad. Låset vrids om och dörren öppnas. Beatrice tittar förvånad på sin pappa från sin plats på mammans arm. Johanna håller i en galge och på den hänger en kostym som nyss låg hoprullad i den svarta väska som nu skymtar strax bakom henne. Hon ser inte alls glad ut.

“Du har med dig en kostym på campingsemestern. Vem i helvete har med sig en mörk kostym, en vit skjorta och en jävla slips på en campingsemester?”

Frosten i hennes röst har smält och förångats. Med en närmast övermänsklig ansträngning håller hon nere volymen.

“Hade du planerat att överge oss för att jobba? Vad i helvete är det för fel på dig?”

Johanna svär nästan aldrig men under våren har det inträffat några gånger. De flesta som känner henne skulle beskriva henne som lugn och återhållsam. Några skulle till och med säga slätstruken och tråkig. Den som såg henne just nu skulle inte få det intrycket.

“Du vet att jag har ett nytt jobb ...”, börjar han.

“Ja! Jag vet att du har ett nytt jobb. Jag vet att du har ett nytt jävla jobb som du bestämde att du skulle ta, utan att ens berätta om det förrän det var klart. Jag vet allt om ditt nya, fina, viktiga jobb! Fy fan för ditt jobb, fy fan för din satans kostym och din helvetes jävla skit-slips!!”

Han får kostymen i ansiktet och utför ett akrobatiskt nummer för att så lite av den som möjligt ska vidröra marken. Han har precis lyckats samla ihop kläderna i famnen när den svarta persedelväska kommer farande mot honom. Sedan stängs dörren igen och det blir tyst i två sekunder. Därefter börjar Beatrice gråta. Ljudet av det ledsna barnet dränks i ett avgrundsvrål inne från husvagnen. Andreas skyndar mot bilen, lägger in kostymen och väskan och sätter sig vid ratten.

Han vrider om nycklarna, lägger i ettan och släpper upp kopplingen onödigt okänsligt. Bilen sätts i rörelse med en rivstart, och han har i sin ilska svårt att hålla hastigheten nere på de små vägarna, eller gångarna, inne på campingen. Flickan i receptionen vinkar mot honom när hon öppnar och släpper ut honom.

Efter en dryg mil på väg österut längs riksväg 40 ser han en rastplats där han kan byta om. Han får på sig tjänstekläderna och rättar till slipsen i backspeglern. Kostymen och skjortan är skrynkliga efter att ha legat nedpackade i husvagnen och Johannas omilda behandling har inte gjort det bättre. Han försöker utan framgång stryka ut de värsta vecken med handen.

Han rättar till frisyren så gott det går utan morgondusch. Vid tinningarna ser han gråa hårstrån i det mörka tjocka håret. Han tänker att befordran till NOA och det extra streck på uniformen som kännetecknar *särskild tjänsteställning* kom i grevens tid för att mildra hans något försenade fyrtioårskris. Det var planerat en svensk klassiker nästa år, men de grå hårstråna får vara kvar. Han kör ut på riksvägen igen.

Allt eftersom minuterna går sjunker pulsen och han lugnar ner sig. Men när han tänker på grälet med Johanna igen väller ilskan upp inom honom. Han slår handen hårt i ratten. Att det alltid ska vara så svårt med allting. *Jag kan väl inte hjälpa att folk springer runt och dödar varandra när vi ska ha semester?* tänker han.

Ensam i bilen försvarar han sig halvhögt:

“Ja, jag hade med mig en kostym. Vi hade en hel husvagn att packa i. Jag visste inte om man förväntas ha det eller inte. Jag har jobbat där i mindre än en månad, och jag har knappt träffat min chef. Då är det väl inte konstigt att man vill ta det säkra före det osäkra?”

Det är så typiskt Johanna att vara omöjlig när hon vet att jag inte har något val, tänker han. Han förstår att hon är besviken, men det är han också. Han skulle mycket hellre tillbringa tid med henne och Beatrice än att åka Småland runt och utreda brott. Sådär har det varit sedan de fick barn.

Innan de fick barn var allt mycket enklare. Det fanns tid till jobb, varandra och för att göra saker var för sig. De satt hemma och myste med en flaska vin och lite delikatesser, eller så var de ute med vänner och tog en bit mat. De kunde låta dagarna sluta i soffan framför något teveprogram, och med jämna mellanrum ledde mys i soffan till mys i sängen. Ibland var hon ute med sina

väninnor och han kunde sitta hemma och titta på fotboll eller en krigsfilm. Allting flöt på utan friktion.

Sedan Beatrice kom har det förändrats. Johanna är ofta trött och inte sällan på dåligt humör. Trots att hon är hemma hela dagarna tycks tiden aldrig räcka till. När Andreas tvingas jobba över, och de har haft två tunga fall under våren, är det som om allting rasar. Det blir aldrig tid att koppla av. Så fort han kommer innanför dörren får han en bajsblöja att byta eller en korg med tvätt att springa ner i källaren med.

Han förstår att det är jobbigt att vara hemma med Beatrice hela dagarna, och hon förstår säkert att han kan ha det tufft på jobbet. Men när de står där i hallen, båda trötta och med en lång dag bakom sig, är det som om de alltid tycker att det är just man själv som mest behöver, och kanske förtjänar, en liten paus.

Allt detta har lett till att de grälat om stort och smått. Det går ofta över ganska snabbt, och Andreas tycker att de med tiden blivit ganska duktiga på att undvika öppna konflikter. Den sista månaden innan han flyttade till Stockholm bråkade de inte lika mycket och så snart de får tid ska de säkert kunna jämna marken så att de kan reda ut några återstående fnurror på ett vuxet och sansat sätt.

Samtidigt måste han erkänna att det ska bli skönt att äntligen få utföra lite riktigt polisarbete igen. Tiden i Stockholm har så här långt inte erbjudit mycket av det. Att sitta på en stol utan annat att göra än att kosta skattebetalarna pengar är själsdödande tråkigt.

En skylt vid sidan av vägen hälsar honom välkommen till Nöttjevad. Samhället ligger idylliskt placerat vid änden av en lång sjö. Det första villaområdet han kör igenom efter det att han svängt av från riksvägen ligger på en höjd högt ovanför sjön och utsikten är fantastisk.

Andreas följer vägen ner mot det som utgör något slags centrum i samhället. En parkeringsplats, några träd och en låg byggnad som inrymmer en frisörsalong, en matbutik, en klädaffär och längst ner mot sjön, en pizzeria. Han svänger in på en av många lediga p-platser och slår numret han fått till kriminalinspektör Hansson.

“Erik Hansson, Jönköpingspolisen”, svarar en stressad röst i andra ändan.

“Hej, det var krim ...”

Han avbryter sig. Kriminalinspektör Hansson svarade inte med sin tjänstetitel. Andreas börjar om:

“Det var Andreas Johansson på Nationella Operativa Avdelningen. Jag skulle träffa dig i Nöttjevad nu vid tio.”

Han tittar på klockan fast att han har en på instrumentbrädan och vet att den är fem i tio.

“Det äger sin riktighet. Lägligt att ni kunde komma på så kort varsel. Vi har akut resursbrist, och NOA är alltid välkomna. Således en lättnad att ni tar över fallet.”

Det är en trevlig röst men Andreas känner ändå inte sig säker på att kriminalinspektören är riktigt så positivt inställd som han låter påskina.

”Bra. Jag var i närheten... men ta över vet jag inte... jag fick intrycket av att jag skulle stödja er i utredningen, inte ta över den.” Andreas försöker låta säker, men misslyckas. Hans chef sa ingenting om någon ledande roll när de pratade för en dryg timme sedan.

“Jag behagar skämta. Johansson är hur som helst välkommen. Vi behöver alla hjärnor vi kan komma över. Har du ögon och ben också kan du betrakta sig som rekryterad”, säger Hansson och skrattar.

“Ja ... det har jag. Jag är här nu, nere på torget. Var hittar jag er?” frågar Andreas och tittar sig omkring för att orientera sig.

“Vi har etablerat en tillfällig spaningscentral på Nöttjeskolan, trehundra meter från torget. Kom Johansson från riksvägen fortsätter du förbi torget och fram till blomsteraffären. Där svänger du höger. Skolan ligger en bit upp längs gatan. Johansson kan inte missa den. Jag är där nu.”

“Då ses vi om några minuter.” Andreas knäpper av samtalet och backar ut på vägen igen. En dryg minut senare parkerar han på den sommartomma skolans parkeringsplats.

Carina

Morgon, första lördagen i juli

Carina sitter i bilen och spanar mot skolan. Hon gäspar och börjar ångra att hon gick upp så tidigt. Det går en stund. En polis kommer ut och kör iväg. Då ringer telefonen. Carina tittar på displayen. Det är Inger. Hon för ikonen med den gröna luren åt sidan.

“Hej, mamma.”

“Var är du någonstans? Du skulle vara borta en kort stund. Det är över en timme sen.”

“Jag, vet”, säger Carina och tittar på instrumentbrädans klocka. Hon försöker försvara sig: “Nej, det kan inte vara fullt en timme sen.”

“Det spelar väl ingen roll exakt hur många minuter det är. Det har gått mer än *strax tillbaks* i vilket fall som helst. Vi skulle åka till torpet nu.”

“Jag vet mamma, jag vet. Jag ska kolla upp en sak till, sen kommer jag. En timme max.”

“En timme! Du lovade att det bara skulle ta en liten stund”, säger Inger besviket. “Okej, men då är du här om en timme. Ring när du närmar dig så kommer jag ner”, avslutar hon.

Glöm inte mjölk till kaffet, tänker Carina säga men hinner inte innan samtalet bryts. Hon slänger nästa kolapapper i den lilla hög som nu bildats på gummimattan framför passagerarsätet.

Carina spanar i tjugo minuter till utan att det händer någonting mer. När kolorna är slut fattar hon ratten och kör iväg. Hon måste få veta vad som händer där ute och varför polisen samlar vuxna scouter i en skola i Nöttjevad.

När Carina närmar sig näset möter hon polissaaben igen. I baksätet sitter ännu en man i friluftskläder. Det verkar finnas hur

många sådana där frilufsare som helst där ute. *Jag borde kanske hämta en till mig själv*, tänker hon och skrattar till. Det var ett tag sedan.

Framme vid skogsvägen bromsar hon in. Men när hon ska svänga ångrar hon sig och fortsätter ett par hundra meter längre fram. Där går en ännu sämre väg ner över en äng mot en ekonomibyggnad. Hon kör försiktigt fram till den röda plåtbeklädda byggnaden och parkerar bakom den. När hon tittar i påsen får hon bekräftat det hon redan vet; att kolorna är slut. Så går hon ur bilen och tittar sig omkring.

Det enklaste vore att gå bort mot skogsvägen och via den ut på näset till ödegården. Men hon vill gärna komma dit osedd. Hon tänker att det inte kan vara omöjligt att ta sig fram genom skogen. En blick ner på de vita skorna och de jeans hon köpte för ganska mycket pengar i våras får henne att tveka. Kappan tar hon i alla fall av sig och lägger i bilen.

Redan innan hon kommit fram till det björnbärssnår som växer en bit in i skogen, har det blivit uppenbart att hon är helt fel klädd för uppgiften. Det blir en svettig halvtimme av sönderrivna byxben, leriga armbågar och knän, ett blödande sår på ena handen efter ett taggrådstaket, två brutna naglar och en lång rad dämpade men fantasifulla svordomar, innan hon tagit sig fram till kanten av Västsjön. Fågelvägen kan det inte vara mer än ett par hundra meter från bilen och hit, men som hon konstaterat i en av de svavelosande eder hon svurit på vägen så är hon ingen fågel.

Att följa sjökanten är lite lättare. När hon rundar en udde stannar hon tvärt och hukar sig bakom en buske. Framför henne breder en vik ut sig och på slutningen upp från sjön ser hon två personer i vita overaller och munskydd som håller på att samla ihop den fri-luftsutrustning som ligger utspridd över ett område strax ovanför tre uppdragna kanadensare. De två kriminalteknikerna fotograferar, antecknar och lyfter ner saker i påsar som de därefter försluter och märker. Så byter de handskar och tar nästa föremål. Sovsäckar, kläder, liggunderlag, ölburkar, tallrikar och väskor. En såg, en yxa, en vit dunk. Allt dokumenteras och samlas in.

Tre kanoter. Hon tar några bilder och backar sedan tillbaka.

Hon tittar efter en annan väg. Som hon minns det ligger ödegården ungefär mitt på näset. Det ser ut att vara möjligt att smyga upp för slänten och in bland granarna där upp utan att bli sedd. Gården borde ligga där på andra sidan, ett par stenkast genom den täta granskogen.

Hon smyger sig hukande fram mellan de buskar och stenar hon kan gömma sig bakom. Poliserna är allt för fokuserade på att dokumentera och samla in persedlar för att titta åt hennes håll. Hon når barrskogen osedd och kan räta på ryggen och andas ut innan hon fortsätter.

Snart dags att gallra, tänker hon när hon tränger sig fram mellan grenarna. Hon tittar ner mot sina kläder igen och tänker att de var snyggare när hon åkte från lägenheten. Så skrattar hon åt det absurda i hela situationen. En vuxen kvinna, snart fyrtio, i sönderrivna bleka jeans, totalförstörda sneakers och en lerig topp som en gång varit vit. En samling trasiga innerstadskläder på väg genom vildmarken, med en telefon i högsta hugg framför sig. Tur att ingen ser henne. Nu gäller det att se till att förbli osedd, och då inte främst på grund av hur anskrämlig hon ser ut.

Vid en låg stenmur stannar hon. Här tar skogen slut till förmån för en övervuxen trädgård och ett gammalt trähus med ett tjockt lager mossa på taket och igenspikade fönster. Det är mjölnargården.

Som barn cyklade de hit ibland när det var mörkt. Det berättades en spökhistoria om den gamle mjölnaren som bott här. Han skulle ha brunnit inne i sin kvarn nere vid forsen, och om nätterna kunde man enligt berättelsen se hans spöke som insvept i eld försökte dra med sig barn ner till helvetet. Hon och hennes kompisar skrämde upp varandra hela vägen från byn och endast de allra modigaste vågade sig hela vägen ner till de murar som stod kvar efter kvarnen. Själv kom hon aldrig längre än hit till gården och det var otäckt nog.

Hon ryser till när hon tänker på hur det hade varit att stå här om det varit mörkt nu. Hon har på vissa sätt blivit klokare med åren, men den irrationella rädslan för mörker har hon kvar. Ännu som

vuxen undviker hon att sova över ute på torpet, även om Inger tjarar om hur mysigt det hade varit.

Vid den lada som tillsammans med huset utgör gården ser Carina ryggen av en polis i vit skyddsoverall. Han tittar på någonting bakom byggnaden, men från sitt gömställe kan hon inte se vad. Hon måste skaffa sig en bättre utsiktsplats.

Efter att ha spanat en kort stund och konstaterat att det inte finns någon annan här samlar hon mod, klättrar över stenmuren och lämnar det skydd den täta skogen erbjuder. Hon springer fram mot huset, över den vildvuxna äng som en gång varit en gräsmatta. Framme vid husets baksida lutar hon sig flåsande mot väggen. Hon borde verkligen träna mer och kanske äta lite mindre. Det där årskortet hon köper på gymmet varje år tränar inte av sig självt och det gör inte hennes nya, dyra löparskor heller. Pengar som offras på de goda föresatsernas altare. Hon tröstar sig med att hon antagligen behövt köpa nya kläder om extrakilona försvann, så en del av de pengarna sparar hon i andra änden.

Längs husets baksida löper en trappa ner mot en igenspikad källardörr. Husgrunden saknar källarfönster och Carina ryser vid tanken på hur mörkt det måste vara där nere. När den tanken vandrar vidare till hur många spindlar det säkert bor i fukten och mörkret i källaren till ett övergivet hus, blir obehaget så påtagligt att hon måste blunda och ta ett djupt andetag.

Trappan omgärdas av en låg betongmur, och när Carina ställer sig på den når hon precis upp till det enda fönstret på den här sidan av huset. Det är igenspikat men det finns en glipa mellan plywoodskivorna som är tillräckligt stor för att hon ska kunna kika in i vad som måste vara salen, eller vad det kan ha hetat förr i tiden. Det är mörkt och hon kan nätt och jämt urskilja ett vält bord, ett par udda stolar och ett väggur. I taket hänger resterna av en kristallkrona, plundrad på de flesta av sina glasprismor.

Dörren i rummet leder ut till ett kök, och köksfönstret på andra sidan huset är bara täckt till hälften av brädor. Genom övre halvan av fönstret ser hon taket på ladan. Halva byggnaden är helt förfallen och taket kan rasa in vilken dag som helst. Andra halvan har

fått plåttak och verkar vara reparerad under de senaste tio åren. Men vad som händer på gårdsplanen eller vid laduknuten ser hon inte. Hennes funderingar på hur hon ska se bättre utan att själv synas avbryts av motorljud från en bil på väg mot gården. Hon tittar sig omkring. Där hon står nu är hon fullt synlig från vägen där den passerar huset. Hon tar ett par steg ner i trappan. Bilen kommer fram bland träden. Hon duckar och tar ytterligare några steg ner där de inte kan se henne från vägen. Bilen kör runt huset och motorn slås av.

Två dagar tidigare ***Eftermiddag, första torsdagen i juli***

De hade paddlat en knapp timme då Jim tittade på sin karta och pekade på en strandbank en bit fram.

“Där framme”, sa han till Jan som satt fram och paddlade på med mjuka rörelser.

“Är det kaffedags?” frågade Jan förhoppningsfullt.

“Ja, det är vi väl värda nu. Hoppas att allt klaffat med event-bolaget.”

Jan slängde ett öga över axeln. Börje och Tommy hade kommit en bit bakom efter det att de gjort ett landhugg för att lätta på blåsan, men de var nu på väg i hög fart. Axel och Harry syntes inte till.

“Då blir det vi som vinner”, sa Jan och tog några kraftfulla tag för att försäkra sig om att så skulle bli fallet. “Alltid extra kul att slå Tommy, även om det bara är han som tävlar.”

Kanoten gled upp på strandbrinken och bromsades upp med ett svischande ljud. Jan hoppade ur kanoten och ställde sig med sina nakna fötter i den mjuka sanden. Med händerna mot länderyggen böjde han överkroppen bakåt och härmade ljudet av en knarrande dörr.

“Ont?” frågade Jim som satt kvar bak i kanoten.

“Nej, men man blir allt lite stel. Det var inte igår jag satt i en kanot.”

“Tjugo år sedan?”

“Ja, faktiskt. Och då var det inte någon längre stund.”

“Jaså? Jag fick för mig att ni paddlade den gången också”, sa Jim.

“Nej, egentligen inte. Vi paddlade rakt över en sjö, slog läger och paddlade tillbaka igen två dagar senare. Inte mycket till paddling.”

“Jaha. Nä, det blir ingen direkt paddeltur”, sa Jim. “Men om ni inte paddlade, vad gjorde ni då?”

“Vad menar du?”

“På er förra... ja, vad vi nu ska kalla det om ni inte paddlade kanot.”

“Ja, vi gjorde väl vad man gör i den åldern. Försöker få tag i sprit och brudar”, skrattade Jan.

“Brudar?” frågade Jim intresserat.

“Ja, det gick väl sådär. Du får fråga Axel, han har nog trevligare minnen än mig. Jag tror att han fick komma till.”

“Vad pratar ni om? Brudar? Var hittar man brudar här?” frågade Tommy när hans kanot gled upp på den lilla sandremsan.

“Nej, inte här. Vi pratade om förra gången ni var ute på äventyr. Då blev det tydligen en del ... samliv har jag förstått”, svarade Jim.

“Skit nu i den gamla historien. Jag menar nu. Har ni hittat något påsättningsbart här?” avbröt Tommy snabbt.

Tommy hoppade ur kanoten. Han tittade sig omkring som för att leta efter tjejerna. Så såg han överdrivet besviken ut och tittade på Jan.

“Inget att gånga här, du bara lovar Janne. Jag får vänta på Harry”, sa han med ett skratt.

”Du, ta det lugnt med brudarna du, så att jag slipper slåss”, sa Jan och log.

”Ha, ha, ha”, sa Tommy utan att le tillbaka.

Börje satt kvar fram i kanoten. Han sa inte ett ljud utan tittade på Tommy med en blick de andra inte kunde tyda.

“Kom igen nu Börje, sitt inte där och dröm”, sa Jan.

Jim gjorde ett försök att fortsätta samtalet om den förra paddelturen:

“Men ni andra lyckades inte...”

Tommy avbröt honom mitt i frågan:

“Men det var väl ett jävla tjat om gamla synder. Tänk framåt Jimbo, det är där det händer. Minnen är som porrfilmer, de får duga om man inte har äkta vara, men egentligen är de värdelösa.” Han gjorde en runkande rörelse framför skrevet.

När Jan och Jim gick upp för slänten till gräsängen ovanför böjde sig Tommy ner mot den nu likbleka Börje. De växlade några

lågmalda meningar innan Tommy klappade honom på axeln och hjälpte honom upp.

Medan Jan gick runt och såg sig om, gick Jim fram till en grönmalad trälåda. På lådan, märkt Sofias Event AB, satt ett lås som han öppnade med en nyckel han hade i fickan.

“Vilken tur att vi gick iland precis där det stod en låda som passade din nyckel”, sa Jan när han kom fram och tittade över Jims axel. ”Kan jag hjälpa till med något?”

”Nej, det är inte mycket att göra. Bara att skära upp”, sa Jim och tog fram en vetelängd och en termos med kaffe.

”Då skall jag passa på att ta en teknisk paus”, sa Jan och gick mot buskarna en liten bit bort.

”Jag följer med dig”, sa Jim.

Axel och Harry kom fram och gick i land. Axel stod stilla en stund och trummade nervöst på benfickan på de kakifärgade shortsen. Så gick han iväg, bort från de andra, utan att säga någonting. Harry gick upp till den övergivna lådan. Han tittade bort mot Tommy och Börje som stod och pratade om någonting som tydligen engagerade dem, för de gestikulerade och såg allvarliga ut. När Tommy vände sig och började gå mot Harry tog Börje honom i armen, men Tommy ryckte sig loss.

”Jaha du Harry, här står du alldeles ensam”, sa han när han kom fram.

”Ja.”

”Vaktar du kaffebrödet?” frågade Tommy och bröt av en bit.

”Ja, men det verkar inte hjälpa.”

”Om Jimbo är så dum att han väljer dig till vakt så får han skylla sig själv.” Tommy skrattade och tog en bit till som han mumsade i sig.

Harry skakade bara på huvudet och tittade bort mot Jan.

”Har du ingen bok med dig?” frågade Tommy.

”Nej.”

”Du brukade väl alltid läsa? Tråkiga böcker. Du läste ju till och med i omklädningsrummet.”

”Gjorde jag?”

”Kommer du inte ihåg det?” frågade Tommy. Men så sken han upp som för att låtsas att han kommit på något. ”Nej! Nu minns jag! Det var jag som fick läsa högt för de andra. Nån jävla märkvärdig bok som du släpat med dig.”

”Jo, det minns jag. Du tog den ur min väska.” Harrys röst var ansträngt lugn. ”Du förstörde boken.”

”Gjorde jag? Just det, den hamnade i duschen, men det var inte mitt fel. En olycka. Det förstår du väl? Vi hade ju bara sko”, sa Tommy och letade efter tecken i Harrys ansikte på att han kom åt honom.

”Ja, det var verkligen roligt.”

”Vad var det för bok?”

”Nietzsche. ’Så talade Zarathustra’ hette den. Gissar att du inte läst den.”

”Jag kan köpa en ny om du vill. Så slipper du lipa över det.”

”Det behövs inte. Jag hade lånat den av en kompis. Han behöver den säkert inte längre”, avslutade Harry och gick bort mot Jan och Jim som stod kvar vid buskarna för att titta på en stor fjäril som satt på hallonbuskarna.

”Ska du skvallra för pappa Janne nu?” ropade Tommy efter honom. Harry vände sig om och tittade på honom med en blick som om han mest tyckte synd om honom, så skakade han på huvudet och gick vidare. Tommy såg missnöjd ut. Han hade nog velat uppnå en annan effekt.

”Hej Harry! Hur är det med dig? Du ser inte glad ut”, sa Jan när han såg honom komma.

”Äsch, det är inget. Lite av Tommys diskreta bully-boy-charm bara, men tiden har vridit det vapnet ur händerna på honom. Nu är det mest sorgligt. Han ger sig väl till slut. Jag är mest sugen på fika.”

”Då har du kommit till rätt ställe. Jim har fixat allt”, sa Jan och log vänligt mot Jim. De gick tillbaka.

”Det var inte illa!” utropade Axel som kommit fram till lådan och vetelängderna. ”Då saknas ingenting annat än en liten kask i kaffet.”

”Inte alls”, sa Jim och drog upp en flaska Renat ur lådan. ”Finaste brännvin, precis som det ska vara.”

Jim gick varvet runt med flaskan och slog i en kask i varje kopp.

”Ta nu inte för mycket i rödtoppens”, sa Tommy när Jim kom till Harry.

”Snälla Tommy, nu får du ge dig”, sa Harry.

”Jag skojar ju bara.”

”Visst, men sluta med det.”

De satte sig i gräset och lät sig väl smaka av både kaffe och dopp. När alla fått påtår med kask, vände sig Jan mot Axel som just fyllde på lite extra sprit i sin andra kopp.

”Spelar du någon fotboll nu för tiden?”

”Nej”, svarade Axel och tittade ner mot ån. ”Jag kan inte. Har inte kunnat på många år. Knäet gick sönder i Holland och det blev aldrig bra.”

”Gick det inte att operera?” frågade Börje.

”Nej. De försökte flera gånger. Jag spelade några matcher för Öster, men det funkade inte. Två matcher sedan satt jag där igen med ispåsar kring ett uppsvullet knä.” Axel lät bitter.

Tommy som hade varit och kissat en bit bort kom nu tillbaka.

”Här var det inte muntra miner. Har någon dött eller vad är det frågan om?”

Börje ryckte till och tittade på Tommy. Även Harry tittade irriterat på honom.

”Vadå? Får man inte fråga eller?”

”Vi pratade om Axels knä”, sa Börje.

”Jaså det. Ja, det var trist att det skulle ta slut så. Innan det kommit igång”, sa Tommy.

”Ett par matcher i landslaget, det hann väl aldrig du med Tommy?” frågade Harry.

”Landslaget? Du spelade väl för fan aldrig i landslaget Axel?”

”Jo, någon match.”

”Tre var det väl”, sa Jim som lyssnat intresserat.

”Ja faktiskt, hur visste du det?” frågade Axel och tittade förvånat på honom. Jim ryckte på axlarna.

”Men inga riktiga matcher. Det var väl nån sån där vinterturnering i Sydostasien någonstans, när man kallar in de som kommer när de riktiga proffsen inte kommer loss från sina klubbar? Spelade någon av er EM, VM, eller ens kvalmatcher efter den turneringen?” fortsatte Tommy.

”Ja, några av de andra.”

”Men inte du?”

”Nej”, svarade Axel och tittade bort.

”Talang är ju viktigt, men det gäller att ta hand om kroppen också så att man inte skadar sig. Det ingår liksom”, sa Tommy och knuffade till Axel. ”Det skulle du ha tänkt på.”

”Du, Tommy?” frågade Jan.

”Ja?”

”Kan inte du hålla käften nu?”

Tommy såg ut som om han tänkte säga något mer men lät bli och satte sig vid sin kaffekopp. Efter ytterligare en stunds småprat reste sig Jim och borstade av byxorna.

“Då är det kanske dags att ge sig av. Om ni lägger kopporna i lådan så kommer de och hämtar den sedan”, sa han. Ur lådan plockade han fram en kylväska till och ur den två sexpack öl. “Och så får vi ha lite färdkost.”

De stuvade ner sig i kanoterna igen. Jan föreslog att man skulle byta paddelpartners. Börje ville fortsätta paddla med Tommy och det hade ingen något emot. Så det blev Axel och Jim i en kanot och Jan tillsammans med Harry i en annan.

Andreas

Förmiddag, första lördagen i juli

Andreas hoppar ur bilen och tittar på skolan. Den ser ut precis som han tänker sig att en skola i ett samhälle som Nöttjevad ska se ut. Två våningar, gult tegel och en asfalterad skolgård omgärdad av ett högt gunnebostaket. Utanför det som framstår som huvudingången står en gammal V70 och en polisbil. Andreas går in.

Han kommer in i en stor hall med stengolv och nakna tegelväggar. Det ekar när den tunga dörren går igen bakom honom. Mitt på stengolvet står en tunn man i ljusgrå kostym och översta knappen i skjortan uppknäppt. Han har stålgrått hår som är kortklippt men på något sätt ändå rufsigt. Det påminner om Svinto. Han talar med en tjock man i hawaiiskjorta.

“Tveka nu inte att ringa om det är någonting. Jag bor här uppe i backen, och jag är hemma hela veckan. Jag har talat med förvaltningschefen, och ni kan använda skolan efter era behov, i alla fall i några veckor. Lärarna kan behöva sina arbetsrum även under sommaren. Kommer någon av dem in får ni försöka samsas. Blir det problem med någonting så ring, som sagt. Jag ska se till att vaktmästaren kommer hit och får igång fläktarna, de går på sparlåga under sommaren, och luften här blir dålig. Okej, nu beger jag mig och lämnar ansvaret till er. Lycka till nu, otäck historia det där.”

Den semesterklädda mannen talar fort, och han verkar angelägen om att komma därifrån. Han lämnar över en nyckelknippa och ett visitkort till den tunnare mannen. Sedan tar han honom i handen, säger ännu en gång att det var roligt att ses. Så går han. Han nickar mot Andreas när han går förbi. Mannen i den grå kostymen vänder sig om. Ett öppet ansikte ler mot Andreas, och på tydlig småländska säger han:

“Andreas Johansson antar jag. Krim ... eh ... från NOA. Eller har ni för vana att alltid säga Nationella operativa avdelningen där?” Han ler ännu bredare, och efter en kort tvekan förstår Andreas att han refererar till deras korta telefonsamtal nyss. Han sträcker fram handen för att hälsa.

“Det stämmer, och du måste vara Erik Hansson?” Han önskar att han kunnat komma på något fyndigt att replikera med. Han är trots allt göteborgare. Men han får nöja sig med att ta handen och skaka den.

“Det är riktigt. Välkommen ner till Småland. Det är inte ofta vi får ut rikskrim en halvtimme efter att vi själva kommit ut från Jönköping och innan vi begärt assistans. Ja, vi är inte bortskämda med att ha rikskrim, eller rättare NOA, här nere i skogarna över huvud taget”, säger Hansson och visar vägen med handen samtidigt som han fortsätter: “Vi har slagit oss ner här inne på rektors-expeditionen. Där finns ett antal arbetsplatser och ett mötesbord. Relativt ändamålsenliga lokaler. Vi har några personer som gäster i ett par arbetsrum en trappa upp. De har frivilligt gått med på att stanna här för att bistå oss i utredningen. Jag har satt Krok på att övervaka dem och om de kommer på andra tankar får vi anhålla dem.”

Han går före in i en korridor till höger och in genom den öppna dörren med texten *REKTORSEXPEDITION* ovanför dörröppningen. Innan de går in vänder han sig mot Andreas, pekar mot taket och tillägger:

“Jag är tämligen säker på att gärningsmannen finns där uppe, men vi ska undvika att låsa oss vid en teori så här med en gång.” Därefter går de in på expeditionen.

De kommer in i ett ljust rum med fyra arbetsplatser, ett ovalt bord med sex stolar och ett pentry. Kaffebryggaren rosslar till och berättar att den jobbat färdigt med ännu en kanna. Lukten av kaffe blandas med den av damm och polisuniformer. Den torra instängda luften här har stått still i många dagar, tills för en halvtimme sedan då poliserna kom och störde den.

En kollega håller på att få fram telefoner ur ett skåp. Två laptops står uppställda på de semesterstädade skrivborden. Vid en av dem sitter en andra polisman. Båda de uniformerade poliserna vänder blickarna mot Hansson och Andreas när de kommer in.

”Får jag presentera kriminalinspektör Andreas Johansson”, säger Hansson. ”Han kommer från NOA. Är det Nationella operativa avdelningens enhet för grov brottslighet ni heter nu?” frågar han vänd mot Andreas.

Andreas känner hur han rodnar lätt. Han är inte van vid att komma från NOA.

”Nej. Eller jo, den enheten heter så, men jag jobbar på en nystartad enhet som heter Avdelningen för särskilda händelser.”

Han tänker att han borde dragit skämtet om att de har stora visitkort, som han hörde någon säga vid kaffemaskinen här om dagen, apropå enhetens långa namn. Men de gånger han alls kommer på ett skämt är det alltid strax efter de behövs. Han hoppas slippa svara på frågor om enheten och det gör han. Ingen i rummet verkar orka med information om polisorganisationens föränderliga värld.

”Hur som helst så har vi Johansson här hos oss den kommande veckan. Det här är kollegorna Everts och Stankic”, säger Hansson med en gest mot de båda poliserna innan han går fram till en stor whiteboardtavla. ”Då så, då är det dags att lösa det här så att vi kan gå på semester sedan. Stankic, du och Nilsson var först på plats i morse, redogör kortfattat för vad ni såg.”

Polisen vid laptoppen rätar på ryggen och flyttar händerna från tangentbordet. Han har en bomullstuss uppkörd i vardera näsborren och hans näsa är blårod. Med nasal röst, och en dialekt som avslöjar att han är värmlänning, börjar han berätta:

”Jo, vi fick larmet i morse strax efter sex. Nilsson och jag hade jouren och satt i bilen med en gång. Vi var här en halvtimme senare. På brottsplatsen möttes vi av en ...” Han drar på sista ordet samtidigt som han bläddrar fram rätt sida i ett anteckningsblock som ligger på skrivbordet. "... Gustav Elmfors. Det var han som hittat kroppen och som ringt in larmet. Han visade oss kroppen

bakom en lada. Ett stort sår på sidan av huvudet, blodet var levrat och kroppen hade stelnat. Vi rapporterade in det hela.”

Polisassistent Stankic gör en paus och tittar på Hansson som visar att han ska fortsätta.

“Vi tog ett kort förhör med Gustav Elmfors. Inga konstigheter. Hans hund hade hittat kroppen, han hade själv konstaterat att det rörde sig om ett dödsfall och så hade han ringt polisen”, säger Stankic.

“Var han chockad?” frågar Hansson.

“Nej, han var förvånansvärt lugn. Omskakad såklart, men samlad. Sedan kom Everts och Krok och vi började spärra av och så. Jag körde Gustav Elmfors hem. Han bor bara en kilometer från brottsplatsen, bort längs gamla landsvägen.”

Hansson vänder sig mot den vita tavlan, tar upp en penna från listen och sätter den mot den vita ytan. Så tvekar han, sänker pennen igen och sätter på korken.

“Vad vet vi om offret? Everts, du har arbetat med att ta fram uppgifter om honom?” frågar Hansson med blicken mot kollegan som just lagt ner två hoptrasslade telefoner på bordet.

“Det lilla jag hunnit”, svarar Everts. “Mannen hade sin plånbok på sig, och enligt körkortet hette han Karl Tommy Axelsson. Tilltalsnamn Tommy. Enligt våra fem gäster var han ute och paddlade kanot tillsammans med dem, totalt var de sex män. De har kunnat bekräfta hans identitet från fotografier. Han är trettioåtta år gammal och bor i Växjö. Våra kollegor där nere ska informera familjen, de skulle bara vänta på jourprästen. Just nu håller polisenhetens experter på att göra en första undersökning av kroppen på plats innan den ska flyttas till Linköping för obduktion.”

“Tack Everts”, säger Hansson och vänder sig mot Stankic igen. “När upptäckte ni att det fanns en grupp kanotister i närheten?”

“Det var strax efteråt. Vi sökte av området och jag följde en stig genom en tät granskog. Efter kanske hundra meter kom jag ut i en öppen sluttning ner mot sjön. Där såg jag tre kanoter och en bit bort, ovanför kanoterna, något slags läger. Det var ett halvt uppslaget tält och en massa friluftsutrustning utspridd däromkring.

Vid en eldstad satt en man, kanske fyrtio år gammal, och ställde upp muggar på en stubbe. Han såg mig inte, så jag drog mig tillbaka in i skogen och ringde Nilsdotter.”

“Trots att hon bara var hundra meter ifrån dig?” frågar Hansson.

“Ja, men jag ville ha lägret under uppsikt”, säger Stankic.

“Jag skojar, det var klokt”, säger Hansson.

“I varje fall så sa Nilsdotter att du var på väg från Jönköping och att vi skulle stanna där och avvakta för att se om något hände.” Han nickar mot Hansson. ”Det gjorde det väl egentligen inte. Mannen, som var den ende som var vaken, fortsatte pyssla med koppar och termosar. Han hällde upp choklad och sedan tog han fram en spritflaska. Han tillsatte en skvätt i varje mugg. Han var nog med sprit, för han mätte upp den väldigt nog.”

“Sex muggar?” avbryter Hansson honom.

“Ja, sex muggar i olika färger”, svarar Stankic och fortsätter: “Krok kom ner till mig och sa att det kommit en patrull till och att vi skulle gå fram och försöka få med oss de som befann sig i lägret, om möjligt en och en utan att de fick tillfälle att prata med varandra.”

Han tystnar igen och väntar på Hanssons tecken att han ska fortsätta.

“Så fort mannen med muggarna, han som senare visade sig heta ...”, ännu en blick mot anteckningsblocket, “... Jim Hult, såg oss så rusade han upp och började springa längs sjön. Han hade med sig flaskan och han kastade ut den i vattnet. Jag sprang ner för att få tag på honom, och efter en kort jakt kom jag ikapp honom. Han gjorde först våldsamt motstånd men när Krok kom fram kunde vi få honom under kontroll.”

Stankic tar sig åt den knäckta näsan.

“Sedan tog vi honom till bilen. Han fortsatte streta emot och skrika att han inte gjort något. Eller, han sa faktiskt att han inte gjort något ännu.” Stankic tar en ny paus och flyttar handen från näsan till hakan där den stryker genom skäggstubben i en fundrande gest.

“Ännu? Vad menade han med det?” frågar Hansson.

“Jag vet inte. Det var i stridens hetta så att säga, och han skrek en del annat också, men jag reagerade på att det var ett konstigt sätt att uttrycka sig. I vilket fall som helst så lugnade han sig lite när vi fått in honom i bilen. Nilsson sa att vi skulle köra honom hit”, avslutar Stankic.

“Jim Hult är gripen, på sannolika skäl misstänkt för våld mot tjänsteman”, säger Hansson.

“Misstänkt?” frågar Stankic och pekar på sin ömmande näsa.

“På goda grunder”, säger Hansson och fortsätter vänd mot Andreas: “Hur som helst så har vi under den senaste timmen mottagit fyra gäster till. Samtliga låg och sov i lägret. Sov ruset av sig att döma av deras nuvarande tillstånd. Vi har, om jag tillåter mig att säga så, haft en strykande åtgång på svart kaffe och huvudvärkstabletter. Jag har underrättat dem om att de inte är gripna utan i sin fulla rätt att lämna oss när helst de önskar. De har samtliga förklarat sig villiga att stanna här under dagen för att, så långt det är möjligt, bistå oss i vår utredning. Vi kommer att genomföra korta inledande förhör med alla fem idag. Jag hyser förhoppningar om att kunna övertala dem att stanna över natten. Det skulle ju onekligen se illa ut att vara den som prompt vill ge sig av”, säger Hansson, ler menande och fortsätter:

”Vad gäller övrigt så får vi en förundersökningsledare lottad på fallet i eftermiddag. Jag hoppas, och tror, att det blir Maria Dalén. Om så blir fallet har vi tur, hon är den bästa på kammaren. Våra tekniker från polisområdet är redan på plats. En ambulans kommer och hämtar kroppen så snart teknikerna är klara med den. Kroppen förs till Linköping för obduktion, men den blir sannolikt inte av förrän på måndag.

Annat vi säkrar på platsen kommer att tas till NFC för analyser. Jag hoppas att de ska kunna påbörja arbetet med de viktigaste föremålen redan i morgon. Med lite tur ska vi kunna få preliminära resultat redan på måndag, men det kan dröja längre än så.”

När Everts och Stankic återgått till det de höll på med vänder sig Hansson mot Andreas.

“Johansson har förstås inte varit där ute. Ska vi åka ut och skapa oss en egen bild, innan teknikerna tagit med sig allt som är löst?”

“Ja, gärna det”, säger Andreas.

Ute på parkeringen pekar Hansson på den splitter nya Audin som står och skiner i morgonsolen.

“Är det Johanssons bil?”

“Ja”, säger Andreas.

“Tjänar ni så bra på NOA?”

“Jag ska inte klaga, men det är en tjänstebil. Så den är inte min alltså. Men det är en bra bil.”

“Jag ser det. Men den är för ren för de skogsvägar vi har att erbjuda här på landet. Jag föreslår att vi tar min gamla trotjänare”, säger Hansson och klappar lätt på taket till den V70 han står bredvid. “Hon har sina modiga mil under huven men håller ihop ännu.”

Hansson skrattar sitt öppna, vänliga skratt och de kliver in i bilen.

“Vad var det för grupp Johansson sa att han jobbade på?”

“Den heter avdelningen för särskilda händelser. Vi har stora visitkort”, säger Andreas, men hör hur skämtet vissnar när det kommer från hans mun. Han är inte någon skämtare. Killen som drog skämtet vid kaffemaskinen förra veckan verkade däremot vara det. Alla skrattade åt honom.

“Men den sorterar under operativa avdelningen? Operativa enheten?”

“Nej, faktiskt inte. Min chef, kommissarie Wanstorp, rapporterar direkt till avdelningschefen.”

“Så pass! Som en egen enhet då? Hur många är ni? Jag har aldrig hört talas om er.”

“Vi håller på att bygga upp enheten, så vi är inte så många ännu.”

“Så, Johansson var en av de första utvalda? Inte illa.”

“Ja, om man ser det så. Men jag vet inte ...”, säger Andreas och skruvar på sig.

“Och ni har fina tjänstebilar?”

“Ja, det har vi.”

Hansson tittar på honom en kort stund innan han låter blicken återvända till vägen framför dem. Andreas önskar att förhöret ska vara över. Han vet inte mycket om vad det är för enhet han hamnat på och vad de förväntas göra. Kommissarie Wanstorp har visat organisationsbilder och pratar i floskler om länk mellan olika enheter, om speciella utredningar som kan vara känsliga för rikets säkerhet, om att hålla ögonen på speciella element som hotar samhällskroppen och om att vara en brygga till den militära underrättelsetjänsten och SÄPO.

Andreas har inte förstått så mycket, men för att inte verka dum har han varit försiktig med att fråga. *Det kommer säkert att bli tydligt tids nog*, tänker han. Wanstorp kommer från säkerhetspolisen och verkar van vid hemligheter och hysch-hysch. Andreas har fått för sig att han njuter av att ha en roll andra inte förstår. Det som blivit klart under de veckor han varit där är i alla fall att Wanstorp anser att deras enhet är mycket viktig.

Andreas tänker på samtalet samma morgon. Wanstorp sa visserligen att han beklagade att behöva avbryta honom på semestern, men sedan var han ivrig att sätta Andreas i arbete. Han tryckte på vikten av detaljer och att Andreas, eller kriminalinspektör Johansson som han sa, skulle vara vaksam på sådant i utredningen som kunde vara av intresse för enheten. Andreas undrade försynt vad det kunde vara för detaljer, men då svävade Wanstorp ut i en av sina vanliga haranger om att de tjänade staten och regeringen, och att det kunde handla om vad som helst som var intressant ur det perspektivet.

Hansson avbryter hans tankar. Han pekar ner mot den långa sjö de kör längs med.

“Det här är alltså Östsjön. Smålands djupaste sjö. Bra gösfiske om Johansson är intresserad av sådant”, säger Hansson.

“Va? Fiske? Nej, inte särskilt.”

“Inte det? Men det är hur som helst en vacker sjö.”

Andreas tittar ner mot den svarta sjön och bländas nästan av de tusentals glittrande ljuspunkter som bildas när små vågor hela tiden formar nya ytor i precis rätt vinkel för att reflektera solljuset

mot hans ögon. På andra sidan sjön reser sig en vägg av klippor och mörkgrön granskog. Trädtopparna på krönet av åsen avtecknar sig som en såg mot den klarblåa himlen. Det är vackert.

“Där framme har vi då tvillingsjön, som fantasifullt nog döpts till Västsjön. Jag hade nog valt Västersjön, eller kanske något helt annat.”

“Ja, kanske det.”

“Men det är klart, då skulle den här sjön fått heta Östersjön, och det hade varit missvisande.”

“Ja, det är klart.”

Andreas vet inte riktigt vad han ska säga. Han har ingen åsikt om namnen på sjöar. De heter vad de heter.

“Hjortsjön kanske”, säger Hansson efter en kort paus.

“Vadå?” frågar Andreas och tittar sig omkring efter en tredje sjö.

“Hjortsjön. Man borde döpt Västsjön till Hjortsjön. Det finns ett vilthägn längst bort på andra sidan. Kronhjortar. Fantastiskt ståtliga djur. Jag har varit där på utflykt med kören en gång.”

“Ja, kronhjortar är ståtliga”, säger Andreas och lägger det där med kören på minnet för framtida bruk. Inte för att han vet någonting om att sjunga, men han är dålig på kallprat och behöver alltid samtalsämnen.

“Johansson kanske jagar?” frågar Hansson.

“Egentligen inte. Jag har ett gevär hemma hos svärfar, men jag har inte betalat jaktkortet på ett par år. Två bockar har det blivit. Rådjur. Svärfar har mark uppe i Tiveden. Jagar du själv?”

“Nej, det ligger inte för mig. Här är det”, säger Hansson.

De svänger av landsvägen in på en dålig skogsväg som knappt förtjänar att alls kallas väg. Det skumpar och hoppar. Andreas får hålla sig i bildörren. Han är glad att han inte propsade på att få köra. Hans Audi hade inte trivts på den här traktorstigen. De kommer fram till ett blått och vitt plastband som är uppspänt över vägen. Andreas går ur bilen och håller upp avspärningsbandet så att bilen kan komma under.

Carina

Förmiddag, första lördagen i juli

Carina står halvvägs ner i en trappa bakom ett ödehus mitt i skogen. Hjärtat dunkar i bröstet. Vad håller hon på med? Hon leker kurragömma med polisen. Även om hon är andfådd, smutsig och har förstört sina kläder så måste hon erkänna för sig själv att det är ganska roligt. Det var många år sedan hon senast gömde sig för polisen. Den gången var insatserna betydligt högre, och det var inte det minsta roligt. Den gången hittade polisen henne.

Hon måste komma fram till husknuten för att se vad det är som händer. Två steg upp för trappan hinner hon ta innan hon hör röster närma sig. De kommer runt huset, mot henne. Står hon kvar här ser de henne. Hon smyger ner och känner på dörren. Det sitter två brädor fastspikade rakt över, men dörren är öppen. Hon tar ett djupt andetag, duckar för brädorna och går hukande in i det kompakta mörkret.

Carina känner paniken komma krypande. Hon har inte gjort något olagligt. Hon skulle kunna gå ut i ljuset igen. Polisen skulle köra bort henne och sedan skulle det inte vara mer med det. Mörkret trycker henne mot dörren. Hon vänder ryggen mot allt det hon inte kan se där inne, allt det som hon vet inte finns, men som ändå betraktar henne med illvilliga ögon.

Hon fokuserar på det lilla ljus som tränger in genom den smutsiga rutan i den gamla gistna dörren och försöker samla ihop andningen. Rädslan får benen att bli som spagetti under henne. Det pirrar och sticker i händerna och huvudet känns som efter en timme i en karusell som snurrat alldeles för snabbt. Fokus, hon måste behålla fokus på det där ute. De kommer snart att ha passerat och hon kommer att vara ute i ljuset igen.

Ovanför trappan ser hon två kostymklädda män komma gående.

“Har huset varit obebott länge?” frågar en av männen. Carina gissar att han är i hennes ålder. Han är klädd i en snygg mörkgrå kostym, vit skjorta och slips. Hans dialekt är nästan helt bortsli-pad, men hon tycker sig urskilja en antydning till göteborgska.

“Ja. Enligt han som hittade kroppen har det inte bött någon här på mer än tjugofem år”, svarar en yngre uniformerad polis som uppenbarar sig bakom de två. Hon är knappa trettio och har kortklippt svart hår.

Sedan kopplar hennes hjärna vad det var hon just hörde. *Kroppen. Det finns en kropp, alltså är någon död. Tänk om det är ett mord.* Det hade varit fantastiskt att vara den första journalisten på plats. Mord på en avlägsen ödegård, det är sådant som genererar mycket trafik.

Hon ser framför sig hur hon får utmärkelsen för årets mest klickade artikel på nätet. I dagdrömmen tackar hon sin mamma och DirektNytt. Hon njuter av tanken på att inte nämna Mack-an vid namn. Uppmärksamheten skulle leda till erbjudanden med guldkant från Kvällstidningen och kanske TV.

Dagdrömmandets smak av champagne och lukt av dyra parfymer ersätts av den fräna lukten av fukt och mögel. Just nu står hon och trycker i en källare. Hade hon vågat se sig om hade hon säkert sett massor av spindlar. Tanken får det att krypa över hela hennes kropp. Hon hatar verkligen spindlar. Det är en bit kvar tills hon har någon artikel över huvud taget.

Den äldre av männen har en ljusare vardagligare kostym, uppknäppt skjorta och rufsigt hår. Han är tveklöst från Jönköping. Det var honom Carina såg genom fönstret på skolan, inne på rektors-expeditionen.

“Tillåt mig att presentera Jönköpingspolisens klarast lysande stjärnskott, Klara Nilsson. Och det här är Andreas Johansson, hela vägen från NOA”, säger han.

De båda presenterade kollegorna hälsar med ett kort handslag.

“Jag förstod på kollegorna att du var med i den första bilen som kom hit?” frågar han som tydligen heter Johansson.

“Ja. Det var jag och Stankic. Vi åkte från Eksjö direkt när larmet kom in”, säger Nilsson.

“Gott så”, säger den äldre polisen. “Då kan Nilsdotter få guida oss runt och berätta vad ni såg.”

“Ja visst.”

De går vidare och försvinner utom synhåll för källardörrens fönsterruta. Carina väntar en kort stund. Just när hon ska gå ut känner hon hur vänster hand stöter till någonting. Hon spinner runt och hinner precis fånga en damcykel innan den trillar omkull och orsakar en massa oväsen. Det var nära ögat.

Hennes ögon har vant sig så pass vid ljuset att hon nu kan urskilja det som finns i det lilla källarrummet. Hon lutar den blå cykeln mot den gamla snickarbänken igen. Längtan efter att få komma ut minskas inte av att hon fått ledsyn. Inne i hörnorna, bakom allsköns bråte är det fortfarande beckmörkt och en skrämmd hjärna kan forma konturer av spöken överallt bland trädgårdsredskap, plåtburkar, gamla möbler och tomma korgar.

Hon gläntar på dörren, tittar upp och när hon inte kan se poliserna smiter hon ut i trappan. Hon stänger snabbt men noggrant dörren bakom sig så att spökerna inte kan följa efter. Hon trycker ihop skulderbladen och skakar på sig samtidigt som hon ryser till. Nu gäller det att vara en vuxen journalist och inte en skrämmd liten flicka.

Carina smyger upp för trappan så tyst hon kan. När hon närmar sig husknuten hör hon poliserna prata precis runt hörnet.

“Ni kan se tydliga spår av blod här och här”, säger Nilsdotter.

“Det ser ut som blodstänk. Ett slag mot någon som suttit på trappan?” säger rösten med den diskreta göteborgsdialekten.

“Ja, på intet vis otroligt. Har vi funnit vapnet?” frågar den något äldre polisen.

“Nej, inte ännu”, svarar Nilsdotter.

Carina sätter sig ner på knä. Hon tar mod till sig och skjuter fram mobilen just så mycket som behövs för att kameraögat ska få fri sikt. Hon tar ett par bilder på chans och drar sedan snabbt in telefonen igen. Hon andas tyst och lyssnar spänt. De verkar inte ha sett henne.

“Här finns det spår av att något släpats över planen, in bakom

ladan. Kriminalteknikern bakom hörnet där borta, har hittat både hårstrån och spår av blod. Ni ser markörerna. Det verkar som om någon eller några har släpat kroppen genom att dra den i benen”, fortsätter Nilsson när trion går bort mot ladan.

”Och här har någon kastat upp kvällsmaten ser jag”, säger den äldre polisen.

”Ja, och det måste ha skett efter det att liket flyttats eftersom spyan, eller vad man säger, ligger över spåren.”

Carina hinner inte tillbaka ner i trappan när hon först hör och sedan ser ambulansen komma fram mellan träden. Hon trycker sig mot väggen och hoppas inte bli sedd. Bilen kör förbi huset och hon hör hur den kör fram till ladan. Hon tar mod till sig och kikar försiktigt kikar fram runt hörnet. Där ser hon ambulanspersonalen hoppa ut. De går fram till samlingen av poliser.

”Jaha, är ni klara, så att vi kan ta med oss kroppen?” frågar ambulansföraren.

”Ja, vi är klara”, svarar polisassistent Nilsson.

Mannen i den vardagligare kostymen sträcker fram handen mot ambulansföraren.

”Kriminalinspektör Erik Hansson. Tar ni kroppen direkt till Linköping?”

”Ja, vi kör raka vägen dit.”

”Bra. Då vet vi vad vi kan meddela de anhöriga.”

”Ja, fy fan. Det är aldrig roligt sådant här”, säger den andra ambulanssjukvårdaren.

Hansson skakar på huvudet. ”Nej. Vi har så här inledningsvis ingen klar bild av vad som hänt, men att avsluta sitt liv här, med inslagen skulle bakom en lada i skogen ... ja, fy fan. Det är så sant som det är sagt.”

Carina gör en bedömning av situationen. Om hon ålar sig fram kan hon gömma sig bakom den kökstrappa där mordet tydligen skett. Därifrån skulle hon kunna få mycket bättre bilder. Blir hon upptäckt är det värsta som skulle kunna hända att hon blir bortkörd. Lite olagligt är det att vara här eftersom området helt säkert är avspärrat, men hon har å andra sidan inte passerat några

avspärrningar, och i vilket fall lär hon inte vare sig hamna i fängelse eller få gå runt med fotboja. Tanken på det senare får det att strama åt kring vristen.

Hon lägger sig ner på marken och börjar åla. Det är ett ovant sätt att ta sig fram. Hon kommer fram till baksidan av trappan utan att bli upptäckt. Den sista metern kryper hon snarare än ålar, men det går bra ändå. Försiktigt sticker hon upp huvudet över kanten.

Ambulanspersonalen har burit fram en bår till ladan, och hon får ett par bra bilder på en grå plastsäck som läggs upp på båren och lyfts in i ambulansen. Bilderna på licksäcken kommer att bli morgondagens bästa nyhetsbilder och hennes artikel kommer att bli flitigt klickad. Det kommer att bli ett välbehövligt tillskott i kassan. Ändå får situationen henne att må illa. Döden skrämmer henne normalt sett inte, men när den kommer så här nära kan hon inte värja sig. Hon försöker istället tänka på sin text när hon krypande på alla fyra backar in bakom huset igen. Nu gäller det att ta sig osedd härifrån.

Från huset tar hon sig tillbaka över gräset och hinner fram till den skyddande stenvallen och skogen innan ambulansen kör förbi på sin återfärd ut mot landsvägen. Hon undrar vem den döda i säcken var. Är det någon härifrån orten eller någon på genomresa? Vem hamnar här mitt i skogen och vem slår ihjäl någon som gjort det? Det är tydligt att det har med en grupp kanotister att göra. Kan det vara en av dem, eller någon de haft ihjäl? Hon försöker skaka av sig bilden på ett blodigt ansikte där inne under den grå plasten. Hon får inte vara för blödig. Hon ska inte sörja och tycka synd om, hon ska skriva en bra historia.

Bilderna är uppladdade i molnet. Nu ska hon bara plita ner artikeln. Hon bestämmer sig för att först konfrontera polisen. De måste komma med en kommentar när hon presenterar det hon vet. Det här kommer att bli bra.

Då ringer telefonen. Det är mamma. Hon är inte glad. Det hugger till i hjärtat. Carina vet hur mycket en dag på torpet med dottern betyder för henne. Nu måste hon skynda sig hem och ta

resten av dagen till att umgås och flytta utemöbler, eller vad det nu är Inger behöver hjälp med. Hon får prata med polisen och skriva i kväll. Mackan brukar ändå vilja satsa på midnattssläppet på lördagarna. De får många klick när folk kommer hem från krogen.

Andreas

Förmiddag, första lördagen i juli

Det ringer på Hanssons mobiltelefon. Han går en bit bort men pratar tillräckligt högt för att Andreas ska kunna höra. Det handlar om de kanotister som befinner sig i skolan. En av dem har tydligen en intressant bakgrund.

“Det var Stankic. En av de personer vi påträffade här nere vid sjön, Jim Hult, har ett belastningsregister innehållande misshandel, inbrott, bilstölder samt vapenbrott. Han bodde i Nöttjevad när han var ung. Hans mamma bor kvar här.”

Hansson slår lätt med telefonen mot läpparna medan han funderar.

“Vi ska vänta med att förhöra honom. Vi börjar med någon av de andra och skaffar oss en bättre bild av händelseförloppet. Jag undrar ... Johansson, kan du genomföra ett kort förhör med mamman? Britt Hult heter hon. Hon vet måhända någonting vi kan dra nytta av när vi förhör hennes son.”

“Ja, självklart.”

När de kommer tillbaka till skolan får Andreas utskrifter på det Stankic rotat fram om Jim Hult. Han läser snabbt igenom materialet och kör sedan upp till Britt Hults hus. Det ligger vid gamla landsvägen på väg tillbaka ut mot näset. Det är den sista i en rad av villor som utgör slutet av Nöttjevad, innan åkrar och skog tar över. Andreas parkerar på garageuppfarten.

Trädgården är i ett bedrövligt skick. Gräset är tjugo centimeter högt, häcken ut mot gatan växer spretigt åt alla håll och det är svårt att urskilja vad som en gång varit rabatter. Det enda som visar tecken på skötsel är en cirkelrund rabatt mitt på gräsmattan. Den är nyligen uppgrävd och jorden ligger brunsvart och obrukad i

julisolen. Bortsett från den kan Andreas konstatera att någon nyligen klippt ner gräset så att en gräsklipparbred gång bildats från uppfarten, längs de övervuxna rododendronbuskarna och fram till dörren.

Själva huset är en röd tegelvilla. På de få ställen växtligheten inte skymmer den murade grunden kan man se att putsen släppt på flera ställen, fönsterkarmarna skulle behöva bytas och taket är lika delar grönt av mossor som grått av åldrade betongpannor. Andreas går fram till ytterdörren. Någonstans här och där, nere i det tjocka stympade gräset, kan man se skymten av sjöstensplattor.

När han trycker på knappen till ringklockan spelas en syntetisk melodisnutt upp på andra sidan dörren. Det går en minut, sedan tränger sig ljudet av att någon går i en trätrappa ut till honom. I den frostade gula glasrutan, till vänster om ingången, ser Andreas en skugga komma fram mot dörren. Han hör låset vridas om. Dörren öppnas så mycket som säkerhetskedjan tillåter. En kvinna tittar ut.

Hennes ålder är svårbestämd. Ansiktet är blekgrått. Hon är osminkad och klädd i en sliten morgonrock av rosa frotté. Det tunna håret är vitt och oborstat. Hon kisar mot ljuset utanför och tittar förvånad på Andreas. Så väntar hon, utan att säga något, på att han ska redogöra för sitt ärende.

“Mitt namn är Andreas Johansson och jag kommer från polisen.” Han håller upp sin tjänstelegitimation. “Är du Britt Hult?”

Hon nickar.

“Jag undrar om jag skulle kunna få komma in och ställa några frågor”, fortsätter Andreas.

Människor blir ofta nervösa eller rädda när polisen ringer på. Men den reaktion hans ID-kort skapar hos kvinnan där i dörrspringan är inte vad Andreas väntat sig. Hennes ansikte tappar allt uttryck. Hon backar sakta baklänges och när hon stöter på den låga träbänk som står längs spaljén vid trappan så sätter hon sig på den. Sedan tittar hon upp mot honom.

“Är du från polisen? Vet du något om Angelica! Har ni hittat henne?”

Andreas tittar in genom den smala öppningen. Det är dunkelt i hallen och hans ögon, som vant sig vid solskenet utomhus, har svårt att se kvinnan där inne. I taket hänger en lampa av mörkbetsat trä där ljuset kämpar för att ta sig ut genom buteljgröna glasmedaljonger. Den gör inte mycket för att hjälpa honom.

Britt Hult har en fråga till som hon försöker få fram, men den vill inte ta sig över hennes läppar. Hon blundar när hon till slut med darrande röst orkar tvinga fram den:

“Lever hon?”

“Eh, nej, eller jag vet inte, jag vet ingenting om någon ... var det Angelica? Jag är här för att ställa några frågor om Jim Hult. Han är väl er son?” frågar Andreas när han kommer sig för att säga någonting alls.

“Så ni vet ingenting om min dotter?”

“Nej, ingenting alls. Jag visste inte ens ... det är som sagt Jim Hult vi är intresserade av.”

Kvinnans axlar sänks och hela hon sjunker ihop. Hennes ögon slocknar och blir trötta. Hon reser sig upp och går de få stegen fram mot honom. Hon granskar legitimationen noggrant och stänger sedan dörren. Säkerhetskedjan lyfts av och så öppnar hon dörren igen.

“Ja, är du från polisen får du väl komma in ... jag har väntat i tjugo år på att ni ska komma, och när ni äntligen gör det är det för att fråga om Jim. Men för all del, kom in du”, säger hon uppgivet.

Hon stiger åt sidan så att Andreas kan komma förbi. Hon tittar ut mot vägen för att se om några nyfikna ögon sett dem och där efter stänger hon dörren.

“Han har väl inte råkat ut för något?” frågar hon.

“Nej, han mår bra. Men jag är rädd att han är intressant i en brottsutredning”, svarar Andreas.

Hon suckar och tittar tomt på honom.

“Ja, vi får väl se om jag kan hjälpa er på något sätt. Vi kan sätta oss i köket.”

Britt Hult går förbi Andreas, genom hallen och in genom en öppen dörr till höger.

Vill du läsa fortsättningen av Gamla tiders skuld? Köp den i din bokhandel idag!

För mer information:

www.kubos.se/gamlatidersskuld.html

www.bokforlagetsol.se